ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி. ஏ., பி. எல்.

கார்யதர்சி:— ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 14.] ருதிரோத்காரி ஞூ, மாசி மீ. [ஸஞ்சிகை ௬.

“ த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா॥”

ஸ்ரீபாகவதம். 1-9-23.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஹிந்துதேசத்தின் நவீன மதங்கள்.

மாட்டாதே யாகிலு மிம்மலர்தலை மாஞால நின்
மாட்டாய மலர்புரையுந் திருவுருவ மனம் வைக்க
மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே !

—திருவாய்மொழி - 3 ம், பத்து 1 திரு, 4 பாசுரம்.

அநாதியான கர்மம் அதடியாக அஜ்ஞாநம், விபரீதவாஸனை ஆகிய இவைகள் சக்ரம்போல் ஜன்மம் தோறும் சுழன்று வந்து க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் என்னப்பட்ட ஜநங்களைப் பீடிப்பதால், அவர்கள் நிரதிசயபோக்யமாய் மஹாநிதியைப்போல் ச்லாக்யமாய் இருந்துள்ள ச்ரிய: பதியின் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க யோக்யதை யற்றிருப்பதோர் புறம் நிற்க, அக்கர்ம வச்யதையினாலேயே அத்தகைய பகவத்ஸ்ரூபத்திலும் பகவானுடைய திவ்ய குணாதிகளிலும் நெஞ்சை வைக்கவொண்ணாதபடி புறம்பேயுள்ள பலசமய மதி பேதங்களையும், கர்மங்களுக்கீடாக பகவான் செய்யும் நிக்ரஹத்தின் (தண்டனையின்) பலனாக அடைந்து வருந்தி ஒழிகிறார்கள் என்று இப்பாசுரத்தின் கருத்து.

தற்காலத்தில் ஆஸ்திக்ய மென்பது அடையும் விசித்ர ரூபங்களைப் பார்த்தால், இவ்வர்த்தம் எவ்வளவு பொருத்தமுடையதா யிருக்கிறதென்பது விளங்கும். ஈச்வரன், பரலோகம், முதலிய விஷயங்களைச் சாஸ்த்ர உதவியின்றித் தெளியமுடியாதென்பது ஸஹஜமாய் யாவரும் அறிந்த விஷயம்; பன் முறைகளில் எடுத்துக் காட்டியு மிருக்கிறோம். அவரவர்களுக்குப் பரம்பரையாய்க் கிடைத்திருக்கும் சாஸ்த்ரங்களையே அவரவர்கள் ப்ரமாணங்களா அவலம்பிப்பதும் இயல்பே. அத்தகையவர்களைப்பற்றி அதிகக் கேள்வி பயனற்றதேயாகும். தந்தாமளவில் நிலைபெற்ற நம்பிக்கைகளும் ததநுகுணமான அநுஷ்டானங்களும் அவரவர்களுக்குண்டு. ஆனால் எக்காரணத்தினாலாவது சில அபிப்ராயங்களை மனதில் த்ருடமாகக் கொண்டவர்களாய்த் தம்மதத்தைப் பராமர்சித்து நடக்க யத்தனிப்பவர்கள் மத்யஸ்த த்ருஷ்டியை யிழந்து ப்ரமாணங்களை உள்ளபடி அர்த்தம் பண்ணாமல் தமது பிடிவாதம் ஒரு புறமும் ஸ்வமதாபிமானம் மற்றொரு புறமும் இழுக்கத் தம்மையறியாமலே விபரீதவழிகளிலிறங்கி நாஸ்திக்யபர்யந்தமாய்ச் சென்று முடிவது நிச்சயம். இவ்வர்த்தம் மஹாபாரதத்தில், ‘ஜ்ஞாதவ்யேஷு ஸ்வப்ரதிஜ்ஞோ ய: ஶ்ருதேஷ்வபி நாவலோ நாவதீ । வ்ருத்³தா⁴ந் ந ப்ருச்ச²தி ஸந்தே³ஹாந் ஸோ(அ)ந்த⁴வத் கூபமேதி ॥’ (தான்ஏற்கனவே மனதிற் கொண்ட விஷயங்களில் பிடிவாதமுடையவனாய், சாஸ்த்ரங்களில் தெளிவில்லாதவனாய் தர்மஸூக்ஷ்மங்களை யறியாதவனாய், அப்படியிருந்தும் பெரியோர்களிடத்தில் ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டுத்தெளிய மனமில்லாதவனா யிருக்குமவன், தன்பிடிவாதத்தின் பயனாகக் குருடன் தன் போக்காய்ச்சென்று படுகுழியில் விழுவதுபோல் அஜ்ஞானமாகிற படுகுழியில் விழுந்து நாசமடைகிறான்) என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அர்ஜ்ஜுனனைக் குறித்து அருளிச் செய்யப் பட்டது. காண்டீவத்தை இழிவாய்ப் பேசினவர்களைக் கொன்றுவிடுவதாக அர்ஜ்ஜுனன் ஒருஸமயத்தில் சபதஞ்செய்திருந்தான். கர்ணயுத்தத்தில் களைப்படைந்த தர்மபுத்ரர் அர்ஜ்ஜுனனையும் அவன் வில்லையும் அச்சமயத்தில் சிறிது நெகிழ்ந்து பேசினார். கர்ணனாலன்றோ துர்யோதன ஸைந்யம் பலமடைந்திருந்தது! கர்ணன் மடிந்தால் கௌரவபலமும் ஒழிந்தபடியே யன்றோ! இப்படி யோசிக்காமல் தர்மபுத்ரர்பேசியதை ஸஹியாதவனாய் தான் மூடத்தனமாய்ச்செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதே தர்மம் என்று ப்ரமித்துத் தன் மூத்தவராயும் ப்ராஜ்ஞராயும் ராஜதர்மமார்க்கத்தை யநுஸரித்தவராயும் ஸத்யஸந்தராயு மிருந்த யுதிஷ்டிரரைக் கொல்லுவதில் அநர்த்தத்தை யறியாமல் அர்ஜ்ஜுனன் அப்பாதகத்தி லிழிய வாரம்பித்தான். அச்சமயத்தில் பகவான் அவனைத் தெளிவித்தபடி யிது. அங்கு இக்கதையைச் சொல்லுகிறார். ஸத்யவாதியென்று க்யாதி பெற்று ஸத்தியக் கொடியை நாட்டின கௌசிகனென்பானொரு ரிஷபுத்ர னிருந்தான். அவனை ‘தபஸ்வீ ந ச ப³ஹுஶ்ருத:’ (தவஞ்

செய்பவன், ஆனால் பேதை, அதிக ஜ்ஞானமில்லாதவன்) என்றார் க்ருஷ்ணன்! ஒரு ஸமயத்தில் தானிருந்த வழியாய்த் திருடர்களுக்கு பயந்து ஓடிப் புதர்களில் ஒளிந்துகொண்டிருந்த சிலர்களைப்பற்றி அத்திருடர்கள் அவர்கள் எங்கே சென்றார்க ளென்று கௌசிகனைக் கேட்டபோது, உண்மை யுரைப்பதென்றால் என்ன வென்றறியாத (ஸூக்ஷ்மஸ்யாவிஜ்ஞாநமஜ்ஞ:) அவன், அவர்களைத் திருடர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டான். திருடர்கள் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டார்கள். இப்படி தர்மஸூக்ஷ்மத்தின் விவேகமில்லாமல் பெரிய தர்மாசரணம் செய்யப்புகுந்த கௌசிகனும் தன்வாக்கின் கொடுமையினால் மஹாகஷ்டமான நரகத்தை யடைந்தான் 'ததோ (அ)தர்மேண மஹதா வாக்துருக்தேந கௌசிக: । கத: ஸுகஷ்டம் நிரயம் ஸூக்ஷ்மதர்மேஷ்வகோவித: ॥') என்றார்!

புத்தர் யஜ்ஞத்தில் ப்ராணிவதை செய்யப்படுவதைக்கண்டு அருவருத்தார். அஹிம்ஸையன்றோ எல்லாத் தர்மங்களிலும் மேற்பட்டது என்று தீர்மானித்தார். ப்ராணி ஹிம்ஸையை ஆதரிக்கும் வேதம் ப்ராமாணமாகாதென்றார். சரீரத்தோடு இருந்தகாலத்தில் பிறர்க்கு நன்மை செய்வதே கருமமெனத் துணிந்தார். யுக்திக்கும் ப்ரத்யக்ஷத்துக்கும் எட்டாத மோக்ஷமென்பதிலாவது அதைக் கொடுக்கும் ஈச்வரனிடத்திலாவது அவருக்கு விச்வாஸமுண்டாகவில்லை. எனவே ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படும் ப்ராணிகளை விட வேறான ஆத்மாவென்று ஒரு தத்வமில்லை யென்றார். நாம் காண அநுபவிக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் அடிக்கடி மாறி நிலையற்றிருப்பதால், எல்லாம் க்ஷணிகங்கள், தோன்றியவுடனே முடிகின்றவைகள், சாச்வதமான தொன்று மில்லை யென்று கண்டார். ஆகையால் சூன்யம் தான் உண்மை; அது தான் மோக்ஷம்; அதுதான் நிர்வாணம்; என்று முடித்தார்! கடைசியில் எல்லாம் சூன்யத்தில் தான்முடிகிறது என்று உபதேசித்தால், அதைக் கேட்கும் ஸாமன்ய ஜனங்களுக்குள் நாஸ்திக்யம் பெருகுவது மாத்திரம் நிச்சயமேயொழிய, இவ்வுபதேசத்தின் காரணமாய்த் தன் நலத்தை விட்டு வைராக்யத்துடன் பிறர் நன்மையையே நாடுவதென்பது ஸாதாரணமாய் ஏட்டுச் சுரைக்காயே யாவது திண்ணம். அசோகன் முதலிய சக்ரவர்த்திகளின் செல்வாக்கினால் சிலகாலம் நாட்டில்ஆஸேது ஹிமாசலம் பரவின இம்மதம், காலக்ரமத்தில் அத்தகைய பாஹ்ய (வெளியிலிருந்து கிடைத்த) பலம் குன்றினவாறே மனிதனுக்கு இயல்பாகவுள்ள அத்யாத்ம விஷயமான அவாக்களுக்கு (Spiritual Cravings) ச்சுணையடங்க ஸமாதானம்சொல்லமுடியாமல் அனாதியாய் சித் அசித் ஈச்வர தத்வங்களை ப்ரதிபாதித்து, ஈச்வராபிப்ராயத்துக் கிணங்க தர்மப்ரவர்த்தனம் செய்துவந்த வைதிக மதத்தின் முன் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடிவிட்டது. வைதிக மதம் அஹிம்ஸா தர்மத்தை முதலதாக வற்புறுத்தவில்லையோ! புத்தமத ஸம்பந்தமான கணக்கற்ற புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதன் சரித்ரத்தைப் பரிசீலனம் பண்ணினவர்கள், புத்தருடைய ஸ்வார்த்த

பரித்யாகத்தையும் அஹிம்ஸா உபதேசத்தையும் வெகு உயர்வாகப் பேசினார்களானாலும், அம்மதம் வேறில்லாக் கொடி போல் நின்ற நிலையைக் காணாமலிருக்கவில்லை. அன்றியும் பிற்காலத்திய பௌத்தர்கள் ஒருபக்கம் த்ருடபூர்வச்ருதர்களாய் (தம் முந்திய கொள்கைகளினாலேயே பிடிவாதமுள்ளவர்களாய்) மற்றொரு பக்கம் அம்மதத்தைப் பிறர் உகக்கும்படி செய்ய புத்தரைப் பற்றிய பலவிதமான கதைகளையும், அவர் மதத்தில் பலவிதமான லோகாநந்தங்கள், அவதாரங்கள், புருஷார்த்தங்கள்; உபாயங்கள், முதலியவற்றையும் கற்பனை செய்துவிட்டார்கள் என்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியே ஜைன மதத்தினுடையவும் சரித்ரம் காணப்படும். பௌத்த மதத்தின் சூன்ய வாதத்தை இம்மதம் ஒப்பவில்லையெனினும், அதைப்போல் இதுவும் ஸர்வேச்வரனை யில்லையென்று விட்டது. இதற்கு வேதம் ப்ரமாணமில்லையாயிற்று; எனவே வைதிக தர்மங்களும் அப்படியே. ஆனால் லோகாந்தரம் ஜந்மாந்தரம், பரமபுருஷார்த்தம் அதற்குபாயம் முதலிவைகளையெல்லாம் வேண்டிற்று. அதற்காக மனப்போக்கான கற்பனைகளைச் செய்து இவற்றுக்கெல்லாம் ப்ரயாணம் ஸர்வஜ்ஞனென்ற ஒருவனுடைய பேச்சே யென்றது! வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளக்கூடாதென்ற இம்மதம் தான் கற்பித்த ஸர்வஜ்ஞனை லோகத்தார் பின்பற்ற எதிர்பார்த்தது! இங்கும் பின் வந்தவர்களுடைய 'த்ருடபூர்வச்ருத' மான அபிமானத்தால் உண்டான உபதேச பாரம்பரைகளை விமர்சகர்கள் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறார்கள்!

இப்படி ஏதோ இரண்டொரு அம்சங்களில் விசேஷமான அபிஸந்தி பண்ணித் தந்நிமித்தமாய் ப்ரமாணகதிகளை அழிக்கப்பார்த்து நூதனக் கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் ப்ரவர்த்தனம் செய்யப்புகுவது, நமது நாட்டில் தொன்று தொட்டு நடந்துவந்திருக்கின்றது. இவற்றிற்கு ராஜாங்கபலமும் ராஜீயக் குழப்பங்களும் நெருப்புக்குக் காற்றுப்போல் பல ஸமயங்களில் உதவியும் வந்திருக்கின்றது. இவ்வளவுக்கும் தப்பி வைதிகமதம் மிகுந்து ஜீவித்திருப்பது உலகத்துக்கே ஆச்சரியத்தை யுண்டாக்குகிறது! எனவே, இதில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான யோக்யதை யொன்று நிலைத்திருக்கிறதென்னத் தட்டில்லை.

ஆதிமுதல் இவ்விதமாக உண்டான மதங்களைப் பரிசீலத்தால் அவற்றின் ப்ரவர்த்தகர்களெல்லாம் முக்கியமாய் வர்ணாச்ரம தர்மம், ஆஹார விவாஹ நியமங்கள், முதலிய சில நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுபட இசையாமலும் நாஸ்திக்ய புத்தியாலும் தந்தாம் கொள்கைகளைக் கிளப்பினார்கள் என்பது நன்றாய் விளங்கும். நந்தேசத்தில் மஹம்மதியருடைய ஆதிராஜ்யம் நடந்த ஸுமார் 1000 - வர்ஷங்களிலும், இங்கிலீஷ் ராஜாங்கம் நடக்கும் இந்த ஸுமார் 150 - வர்ஷங்களிலும், 'ஹிந்துக்கள்' என்பவர்களுக்குள் கிளம்பியிருக்கும் நூதன ஸமய பேதங்களுக்கு இத்தகைய நினைவுகளே காரணம்

விதேசத்தவர்ளான மஹம்மதியரும் ஐரோப்பிய கிருஸ்துவர்களும், இங்கு ஆதிராஜ்யம் நடத்திவந்திருப்பது மட்டுமன்றியே தங்கள் தங்கள் மதங்களை யும் நாட்டில் பரவச்செய்திருக்கிறார்கள். மஹம்மதிய அரசர்கள் பலாத்கார மாகச் செய்தார்கள்; ஆங்கில அரசாங்கத்தார் மத விஷயத்தில் நடுவு நிலைமை வஹித்தனரே யாயினும், ஐரோப்பியப் பாதிரிகள் தாராளமாய்த் தமது மத த்தை நாட்டில் பரவச்செய்ய இடமுண்டாயிற்று. மேலும் இப்பாதிரிகள், கல்விச் சாலைகள், வைத்யசாலைகள் முதலிவற்றை ஏற்படுத்தியும் தாழ்ந்தவர்க ளிடத்தும் ஏழைகளிடத்தும் பொதுவாய்க் காணப்படும் கஷ்டங்களை நிவர்த் திப்பதைப் பெரிய தர்மமென்று அநுஷ்டித்து அது கிருஸ்து மதத்தின் அஸாதாரண தர்மமென்று உபதேசித்தும், நமது மதத்தில் கொஞ்சங்கூட வாஸனையில்லாத சிறுவர்களுக்கு வர்ணாச்ரம தர்மாதிகளில் நம்பிக்கையைக் குலைத்தும், நம்மவர்களுடைய நினைவுகளைப் புதிய தாரைகளில் புகும்படி செய் கிறார்கள். தவிர தற்காலத்திய ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் பரம புருஷார்த்தம் உண்பதும் உறங்குவதுமே யாதலால் ஒருவன் தன்னளவில் தேடுவதும் பிறர்க் குபகரிக்கப் புகுவதும், அதற்ககாகத் தேடும் உபாயங்களும், இவற்றுக்கநு குணமாகவே யிருக்கும். ஆத்மஹிதவிஷயமான மதக்கொள்கைகள் இதற்குத் தக்கபடியே மாறுவதும் ஆச்சரியமல்ல. ராஜீய விஷயங்களில் எல்லா மதஸ் தர்களும், எல்லா வகுப்பினர்களும், ஒத்துழைக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையி னடியாக எல்லா மதங்களையும் ஸமமாக பாவித்து மேடு பள்ளங்களை நிரவி விடவேண்டு மென்னும் ஆவல் வ்ருத்தியாகின்றது. இதற்கிடையூறாக நினை க்கப்படும் மதாசாரங்களில் நம்பிக்கை குலைகின்றனது. அவைகளை யொழித்து யதேச்ச விஹாரிக ளாகவேண்டு மென்னும் ஆத்திரத்தினால் விசித்திரங்களான சீர்திருந்த முறைகளை ஒரு பக்கத்தில் கையாடிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே அனாதி ஸம்ஸ்காரத்தினால், நிராக்ஷேபமாக உன்நதமாயிருக்கும் தம்முடைய தான வைதிக மதத்தில் அபிமானம் ஒருபக்கம் இழுக்கப் புதிது புதிதாக மத நிர்மாணங்கள் தலைபெடுக்கின்றன. இம்மதங்களினுடைய வாழ்வுகளும் இதற்குத் தக்கபடியே தான் குன்றிக் கிடக்கின்றன. ஆனால் இவைகளினால் பரிசுத்தமான வைதிக மதாசாரங்களுக்கு இடையூறுகளும், அடிப்படையான ஸம்ப்ரதாய அர்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றில் குலைவுகளும் மாத்திரம் நிச்சய மாய் உண்டாய்விடுகின்றன. ஆனதுபற்றி ஆஸ்திகர்களான விவேகிகள், இம் மதங்களினுடையவும், இவற்றின் ஸஹவாஸத்தால் நம்மவர்க்குண்டாகும் சித்த வ்ருத்திகளுடையவும் ஸாரஸார அம்சங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து வைதிக மதத்தில் ஜீவபூதமாயிருக்கும் நிஷ்டைகளில் தமக்குக் குலைவு வரா தபடி விழித்தவர்களா யிருப்பது கடன். தம்முடையவும் தம்பின்னோர்களு டையவும் தீர்க்கமான ச்ரேயஸ்ஸும் (நன்மையும்) இதைப்பற்றியே இருக்கு மென்றும் அறியவேண்டும்.

இப்படியுண்டான சில முக்யமான மதங்களைப் பின்னொருகால் விமர்சிப் போம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் உபகாரமும்.

(மஹாவித்வான் பண்டித ரத்நம் ஸ்ரீ. உ. வே. ல. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.)

1. ஸம்ப்ரதாயம்.

ஸ்ரிய:பதியாய் ஸர்வேச்வரனுப் '𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃' என்னப்பட்ட பர தேவதையான விஷ்ணுவை யாச்ரயித்திருக்கு மவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். இவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமென்னப்படும். இவர்களுடைய அஸாதாரணங்களான அடையாளங்கள் '𑌅𑌰𑍍𑌥𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌆𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑌰𑍇 𑌹𑌰𑍇𑌃 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥'—ஸ்மிருதி ரத்னாகரம் - (அர்த்தபஞ்சகங்களின் தத்வங்களை யறிந்தவர்களாயும் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றவர்களாயும் மூன்று ஆகாரங்களும் நிறைந்தவர்களாயுமிருப்பவர்கள் மஹாபாகவத ரெனப்படுவார்கள். ஹரியின் ரூபத்தை ஹ்ருதயத்திலும் நாமத்தை வாயிலும், வயிற்றில் அவனுக்கு நிவேதனம் செய்த அந்நத்தையும், சிரஸில் அவன் பாத தீர்த்தத்தையும் தரிப்பவன் வைஷ்ணவனெனப் படுவான்) என்பது முதலான ப்ரமாணங்களினால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டன.

வெகுவாய் பூர்வகாலத்திலும் இக்காலத்தில் த்வீபாந்தரங்களிலும் எவரும் தமது இச்சைப்படி எந்த மதத்தையாவது எப்பொழுதாவது அவலம்பிக்கிறதும் விட்டு விடுவதும் உண்டு. இக்காலத்தில் பரதகண்டத்தில் மதமானது ஜந்ம ஸித்தமாயிருக்கிறது. மதாந்தர ப்ரவேசத்தினால் உபய ப்ரஷ்டதை (இரண்டிலிருந்தும் விடுபட்டிருத்தல்) உண்டாகிறது; ஆகையால் ஒருவனுக்கு மதமென்பது ஸாதாரணமாய் நிலைத்தேயிருக்கிறது. அநுஷ்டானத்தில் ஏற்றக்குறைவிருந்தாலும் ப்ராம்மண்யம் முதலிய வ்யவஹாரங்களைப்போல், இன்னாருடையது இன்ன மதம் என்னும் வ்யவஹாரத்தில் பாதகமொன்று மில்லாம லிருக்கிறது.

இந்த மதத்தை ஸம்ப்ரதாய மென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். ஸம்ப்ரதாயமாவது சிஷ்டர்களான பெரியோர்களின் வழியாய் பரம்பரையாய் வந்திருக்கும் உபதேசம். இவ்வித உபதேச ஸித்தமாக வந்த அர்த்தங்களை ஸித்தாந்த மென்றும் சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமான ஸித்தாந்தத்துக்கு விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மென்றுபெயர். இது விசுத்தாத்வைத ஸித்தாந்தமென்பதற்கு ப்ரதியோகி (எதிர்மொழி) யாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த நிர்வாஹம் ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்

யானமாகிய ச்ருத தீபிகையில் காணப்படும். ‘ஸத்ஸம்ப்ரதாயரஹித சாஸ்த்ரைர் ந வ்யுத்பந்நநிர்ணய: । ஆசார்யா: தது³பாயாச்ச ஸம்ப்ரதாய வசீக்³ரஹ: ॥’ (ஸத் ஸம்ப்ரதாயமில்லாத சாஸ்த்ரங்களினுல் அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க முடியாது. ஆகையால் ஸதாசார்யருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்) என்றும், ‘சாஸ்த்ராத்³ ருதேऽபி ய: ஸம்ப்ரதாய: சாஸ்த்ராணாம் நாநுமதோऽபி வா । ஹ்ராஸாதி³ ஸம்பா⁴வநயா பா³ஹ்யதுல்ய: ப்ரதீக்ஷித: ॥’ (சாஸ்த்ரமூலமல்லாத ஸம்ப்ரதாயமும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததும் ப்ரமை முதலியவைகளை யுண்டாக்குமாகையால் அவை பௌத்தாதி புறச் சமயங்களுக்கு ஸமானமெனப்பட்டன) என்றும், ‘தே³ச ஜாதி குலத⁴ர்மா: ச்ருத்யவிருத்³தா⁴: ப்ரமாணம் । யத்ர ஸ்வேச்சா²ப்ரவ்ருத்³தி⁴: ப்ரவ்ருத்தி: ந தத்ர சாஸ்த்ரமஸ்தி ।’ (வேதங்களுக்கு விரோதமல்லாத தேச ஜாதி குல தர்மங்களே ப்ரமாணங்களாம். கேவலம் இச்சையினுல் செய்யப்படுமவைகளில் சாஸ்த்ரமில்லை) என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நமது ஸம்ப்ரதாயமானது விளங்கி வருகிறது.

2. ப்ரவர்த்தகர்கள்

இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஸர்வேச்வரனே ப்ரவர்த்தகன். இந்த அம்சம் பின்னுல் விசதமாக்கப்படுகிறது. பிற்பாடு வ்யாஸர் போதாயனர் முதலியவர்களின் பரம்பரையால் ப்ரசுரமாயிற்று. போதாயனுசார்யர் வ்ருத்தி என்னும் க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்து இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவர்த்தனம் செய்தார் என்பதைப்பற்றி சிலர் எடுத்துவிட்ட ஸம்சயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் தத்வடீகை என்னும் க்ரந்தத்தில் பரிஹரித்தருளினுர். வ்ருத்தி யென்பது உபவர்ஷரால் செய்யப்பட்டது, போதாயனராலல்ல, என்று ஆக்ஷேபம். இதற்கு ஸ்ரீதேசிகன் தத்வடீகையில் ஸ்போடவாதத்தில், ‘வ்ருத்திகாரஸ்ய போ³தா⁴யநஸ்யைவ ஹி உபவர்ஷ இதி ஸ்யாந்நாம।’ (வ்ருத்திகாரரான போதாயனருக்கே உபவர்ஷரென்று நாமமாக்கக்கடவது) என்று ஸமாதானமருளிச்செய்தார். எப்படியும் உபவர்ஷாசார்யருடையவாவது வ்ருத்தி என்னும் க்ரந்தமுண்டென்னும் விஷயத்தில் ஸர்வ ஸம்மதியுண்டு.

அநந்தரம் ப்ரும்மநந்தி ஆசார்யரென்னும் டங்காசார்யர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வ்யாக்யானமான வாக்ய க்ரந்தத்தால் இதை விவரித்தார். இந்த வாக்யத்துக்குத்தான் த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யமருளிச்செய்தது. இந்த பாஷ்ய வாக்யங்களை உதாஹரித்தே ‘ஸம்க்ஷேப சாரீரகம்’ என்னும் க்ரந்தத்தின் கர்த்தாவான ஸர்வஜ்ஞாத்மமுனியும், ‘கல்பதரு’வின் கர்த்தாவான அமலாநந்த ஸர

ஸ்வதியும் அத்வைத ஸித்தாந்தமே டங்க் த்ரமிடாசார்யர்களுக்கும் ஸம்மதமென்று நிரூபித்தார்கள். ஸ்ரீசங்கராசார்யரும் த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யத்தை எடுத்துச் சொல்லி ஸித்தாந்தம் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ப்ரும்ம நந்த்யாதிகளுக்குப்பின்பு நமது ஸித்தாந்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தகரானார். 'ப்ராப்யம் ஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மணாத் க்ஷத்ரியாத்வா வைச்யாச் சூத்ராதபி நீசாதபீக்ஷ்ணம்।' (பாரதம்—ப்ராம்மண க்ஷத்ரியவைச்ய சூத்ரரிடமிருந்தாவது நீசரிடத்திலிருந்தாவது ஜ்ஞானம் அவச்யம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது) என்றும், 'ச்ரத்ததாந: சுபாம் வித்யாமாததீதாவராதபி। அந்த்யாதபி பரம் தர்மம் ஸ்த்ரீரத்நம் துஷ்குலாதபி॥ விஷாதப்யம்ருதம் க்ராஹ்யம் பாலாதபி ஸுபாஷிதம்। அமித்ராதபி ஸத்வ்ருத்தமமேத்யாதபி காஞ்சநம்॥'—மனு (தமக்குக் கீழ்ப்பட்டவனிடமிருந்துங்கூட வித்யை ச்ரத்தையுடன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும். அந்தியஜாதியனிடமிருந்தேனும் தர்மத்தை அறிவது ச்ரேஷ்டம். துஷ்டகுலத்தி லிருந்தாகிலும் உத்தம ஸ்த்ரீயையும், விஷத்திலிருந்தேனும் அம்ருதத்தையும், நல்வார்த்தையை பாலரிடத்திருந்தேனும், நன்னடக்கையை விரோதிபக்கலிலிருந்தேனும், தங்கத்தைப் பரிசுத்தமற்ற வஸ்துவிலிருந்தேனும் க்ரஹிக்க வேண்டியது ஆவச்யகம்) என்றும், இப்படி ப்ரமாண பலங்களாலும் பரம்பரையாலும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார். இவரைப்பற்ற 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுலாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகலம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா।' (நமது முதற்குலபதியாகிய வகுள மாலையோடு விளங்குகின்ற நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிரண்டையும் தலையால் வணங்குகின்றேன்) என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தார்.

3. ஸ்ரீராமானுஜர்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் நியமநத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு அநேகர் ஆசார்யர்களானது ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் அறிந்த விஷயம். ஓரிடத்திலேயே ஸகல அர்த்தங்களும் உபதிஷ்டமாகக் கூடுமானாலும், 'தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா। உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:॥' இப்படி உபதேசிக்கப் பெற்று ஆத்மவிஷய ஜ்ஞானத்தை நமஸ்காரங்களைச் செய்தும், நன்றாய்க் கேட்டும் சுச்ரூஷை செய்தும் தத்வதர்சிகளான ஞானிகளின் பக்கலில் அடிக்கடி கேட்டுத் தெளியக்கடவாய்; அவர்கள் உனக்கு அபேக்ஷித ஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள் என்றும், 'பஹுப்ய: ச்ரோதவ்யம், பஹுதா ச்ரோதவ்யம்', (வெகு பெயர்களிடம் கேட்கவேண்டும் அநேக விதமாகக் கேட்கவேண்டும்) என்றும், 'ஜ்ஞாநவ்ருத்தா மயா ராஜந் பஹவ: பர்யுபாஸிதா:।' (ஜ்ஞானாதிகர்களனேகரை நான் அடுத்

தேன்) என்றும், சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களால் பஹுமுகமாக சிக்ஷைபெற வேண்டியது அவச்யமாகிறது. இதனால் கூபகூர்ம (கிணற்று ஆமை) ந்யாயத்தால் வரும் க்ருஹீத க்ராஹகத்வாதி (பிடித்ததில் பிடிவாதம் முதலிய) தோஷங்கள் நீங்கி புத்திக்கு வைசால்யமும் ஔதார்யமு முண்டாம். ப்ரதானமல்லாத விஷயங்களில் அனுவச்யகமான ஆதரவு உண்டாகாது. மனதுக்கு சாந்தியும் லபிக்கும். 'ப்ரசமார்த்தம் ஸர்வசாஸ்த்ராணி விஹிதாநி மநீஷிபி:' (எல்லா சாஸ்த்ரங்களும் மனதுக்கு சாந்தியை கொடுக்கும் பொருட்டே ஹிதைஷிகளான பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன) என்று சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரயோஜன முள்ளவைகளாகின்றன.

4. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் ஔதார்யம்.

இப்படி பஹுமுகமான ஜ்ஞாநஸம்பாதநத்தினால் சித்த வ்ருத்தி உதாரமாக ப்ரவ்ருத்திப்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தம்மநுஷ்டாநங்களினால் நிரூபித்தருளினர். அவர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்ததும், 'அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: மத்த:' (ஸர்வபூதங்களுக்கும் என்னிடத்திலிருந்து அபயம் உண்டாகட்டும்) 'ருஷீணாம் அபயம் தத்தம் க்ருதக்ஷேமாஸ்ச தண்டகா:' (ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுக்கப்பப்பட்டது, தண்டகாரண்யத்துக்கு க்ஷேமமும் செய்யப்பட்டது), 'அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம' (எல்லா ஜீவர்களின் பொருட்டும் அபயம் கொடுக்கிறேன். இது என் வ்ரதம்), என்பது முதலான ரஹஸ்யங்களின் உட்கருத்தை யடியொத்தித் தன் ஔதார்யகுணத்துக்குப் போக்குவீடாக ஸர்வலோக ஹிதார்த்தமாகச் செய்தபடி. 'அயம் நிஜ: பரோவேதி கணநா லகுசேதஸாம் । உதார சரிதாநாம் து வஸுதைவ குடும்பகம் ॥' (அற்ப புத்தியுடையவர்கள் இவன் நம்முடையவன் இவன் அயலான் என்று கணக்கிடுவார்கள். உதாரமான நடவடிக்கையுடையவர்களுக்கோ வென்றால் உலகமே தமது குடும்பமாகிறது) என்னும் கணக்கிலன்றோ பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டாநங்களிருப்பது! ஸ்ரீகீதாசார்யனும் இவ்வர்த்தத்தையே 'ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சன । நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி ॥' (ஹே பார்த்த! மூன்று லோகங்களிலும் எனக்குச் செய்யவேண்டுவதாவது, கிடைக்காததாவது, கிடைக்கவேணடியதாவது ஒன்றுமில்லை; எனினும் நான் கர்ம மார்க்கத்திலேயே நிற்கிறேன்) என்று இந்த தர்மத்தையே அருளிச்செய்தார். ரஹஸ்ய சாஸ்த்ரங்களிலும், 'சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத் வபு: । அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய: ॥ ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:' (சராசரங்களான பூதங்களனைத்தும் பகவானு

டைய சரீரமே; ஆகையால் அவைகளுக்கு நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்பதே எனது தீர்மானம், என்பது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம்) என்று உபதேசிக்கபபட்டது. இப்படியல்லாமல் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காகவே ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் செய்தவர்கள் ஸந்யாஸிகளாகும் பக்ஷத்தில் இவர்களுக்கும் பசு பக்ஷி முதலியவைகளுக்கும் வாசியிராது. இந்த விஷயத்தை பாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் ராஜதர்மத்தில் தர்மராஜனைக்குறித்துச் செய்யப்படும் உபதேசங்களில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

5. ஸ்வார்த்த பரித்யாகம் (தந்நலம் விடுகை).

பரஹிதத்தின் பொருட்டுத் தன்னலத்தை த்யாகம் செய்யும் ப்ரகாரங்கள் நமது நாட்டில் அனேகமாக உள்ளது. ஸ்ரீவேத வ்யாஸமஹர்ஷி லோக ஹிதார்த்தமாகவே அவதரித்தார் என்பது இதிஹாஸமுச்சயத்தில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌤𑌾𑌃। 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌤𑌃॥ 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑍋𑌯𑌂 𑌋𑌷𑍇𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍁। 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍌𑌮𑍍𑌯𑍇𑌷𑌃 𑌨 𑌚 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌮𑍇॥' (ஸாதாரணமாய் ரிஷிகளெல்லாம் கேவலம் தங்கள் ஹிதத்தின் பொருட்டே ப்ரயத்நப்படுகிறவர்கள். த்வைபாயன (வ்யாஸ) பகவானேவென்றால் ஸர்வபூதங்களினுடையவும் நன்மையையே நாடுகிறவர். மஹாத்மாவான அந்த ரிஷியின் ஸிம்ஹநாதத்தைக் கேளுங்கள்! 'எல்லோரும் தங்கள் இடையூறுகளைக் கடக்கட்டும்! எல்லோரும் க்ஷேமங்களை யடையட்டும்!' என்றல்லவோ கூவுகின்றார்! கைதூக்கிக் கதறிச்சொல்லுகிறேன்! என் பேச்சைக் கேட்பாரைக்காணேம்!) என்று அங்கு சொல்லப்பட்டது. ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஸுஹ்ருத்தான (அன்பனான) பகவானே சில விசேஷ வ்யக்திகளான மனுஷ்யரிடத்திலும் தேவர்களிடத்திலும் அநுப்ரவேசித்து மனுஷ்ய நடவடிக்கைகளை நடத்தி தர்மபரிபாலநம் பண்ணுவதும் அதன் பொருட்டு துஷ்டநிக்ரஹம் செய்வதும், '[illegible] 𑌮𑌨𑍁𑌜𑍇𑌷𑍁 [illegible] 𑌨𑍃𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹𑌂। 𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 [illegible] 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌨𑌿𑌬𑌰𑍍𑌹𑌣𑌂। 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌷𑍍𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂॥' என்ற பகவத் வசநங்களினாலே ஸித்தம்.

மஹான்களுடைய அபிப்ராயங்கள் இவ்விதமாகவேதானிருக்கும். ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ரந்திதேவர் சொல்லுவது—'𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇𑌹𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑌷𑍍𑌟𑌰𑍍𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌵𑌾। 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌖𑌿𑌲𑌦𑍇𑌹𑌭𑌾𑌜𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌃॥' (ஈச்வரர்களுடைய பதவி

யையும் நான் வேண்டவில்லை; அஷ்ட ஐச்வர்யங்களோடுகூடிய மீட்சி யில்லா வாழ்ச்சி' யென்னும் பெரும்பதத்தையும் நான் அபேக்ஷிக்கவில்லை' ஆனால் எல்லா பூதங்களினுடையவும் அந்தராத்மாவாக விருந்து அவர்கள் துக்கமில்லாம லிருக்கும்பொருட்டு அவர்களுடைய கஷ்டங்களை நானே யடையும்படி வேண்டுகின்றேன்) என்று, அப்படியே புத்தரும் 'கலிகலுஷக்ருதானி யானி லோகே மயி நிபதந்து விமுச்யதாம் ஹி லோக: ।' (கலியினால் லோகத்தில் விளையும் கொடுமைகளெல்லாம் என்மேல் விழட்டும்; உலகம் முக்தியை யடையட்டும்) என்று பேசினதை தந்த்ரவார்த்திகமென்னும் க்ரந்தத்தில் குமாரிளபட்டாசார்யர் எடுத்திருக்கிறார். புத்தமதம் நமக்கு பாஹ்யமேயாகிலும் இந்த ஔதார்யகுணம் நிரம்பிய வசநத்தை நாம் அங்கீகரிக்கத் தட்டில்லை.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ஆசார்யர் கட்டளையை மீறி த்வயத்தை பஹிரங்கமாக ப்ரவசநம் செய்தது, தாம் நரகமடைந்தாலும் பஹுஜநங்கள் கடைத்தேறட்டும் என்னும் அபார காருண்யத்தால், என்ற ஐதிஹ்யம் ப்ரஸித்தம். இந்த ப்ரவாதத்தில் ஏதாவது விப்ரதிபத்தி யுண்டானாலும், இதினால் பெரியோர்களுடைய அபிஸந்தி எப்படி யிருக்குமென்பதை அறியக் குறையில்லை. மேலும், 'ராமாநுஜஸ்ய ஸப்தஸதீ யதீநாம் வீடம் ஸ்ரீபீட ஸப்ததிஸதுஷ்டக: ஏகாந்திநாம் த்வாதஸஸாஹஸ்ரா: ஸ்ரீரங்க ஸம்ஸ்தா யதிஸார்வபௌம: ॥' (யதிசக்ரவர்த்தியான ஸ்ரீ ராமாநுஜர் 700 - யதிகளுடனும், 74 - ஸிம்மாஸநாதிபதிகளுடனும், 12000 - பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடனும் எப்போதும் கூடினவராய் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார்) என்னும் வ்ருத்தாந்தத்தினால், இவருடைய அஸாதாரணமான ஸங்கீரண (ஒரு கூட்டமாய்ச் சேர்க்கும்) ஸ்வபாவமும், ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தமும், இவரிடத்தில் பஹுஜநங்களுடைய ப்ரீதியும் தெரியவருகிறது. இங்கு சொல்லப்படும் கணக்குகளில் ஏற்றக்குறைவுகளிருந்தாலும், ஸ்ரீ உடையவரின் ஸ்வபாவம் விசதமாகிறது. இப்படியே இப்பொழுதும் ராமாநுஜக் கூட்டங்களென்னும் வ்யவஹாரம் ப்ரஸித்தமாய் விளங்கிவருகிறது. 'அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய ।' (தரம் பாராமல் ஸர்வ லோகத்துக்கும் சரண்யனா யிருப்பவனே) என்னப்பட்ட ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்துக்குத் தாமும் ஸஹாயமாயிருந்து, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அங்கங்கே விரளமாயிருந்த பலவித ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஆசார்யபுருஷர்களையும் அவர்கள் சிஷ்யர்களான ஸகல ஜநங்களையும் திரட்டி ஒன்றுசேர்த்து ஸம்ப்ரதாயத்தை அபிவ்ருத்திசெய்தார்.

இவர் முக்யமாகத் திருவுள்ளம் பற்றின பகவத் பக்தியானது அநேக தாரதம்யங்களை யுடையதா யிருந்தாலும் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் அதி

காரத்துக்குத் தக்கப்படி யநுஷ்டித்து க்ருதார்த்தர்களாக வேண்டுமென்பதே அவருடைய அபிப்பிராயம். மேலும் இவர் விசேஷமாக ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை வெளியிட்டருளினதும் ப்ரஸித்தம். பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டியாலும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியாலும் ஒன்றுக்கொன்று ஸங்கதமாகவே இருக்கிறபடியால் பக்திசாஸ்த்ர மென்றாலும், ப்ரபத்திசாஸ்த்ர மென்றாலும் ஒன்றேயாயிருக்கும். இந்த சாஸ்த்ரத்துக்கு முக்கியமான ஆலம்பநம் (ஆதாரம்) திவ்யதேசங்களே. அவைகளில் அதிக ஆதரத்துடன் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மங்களாசாஸநம் செய்தருளினர். இம்மங்களாசாஸனம் மாலாகரணம் தீபாரோபணம் ஸந்நிதி விளக்குதல் முதலிய கைங்கர்யங்களில் அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கப்படி அந்வயிப்பதிலும் பக்தி அநுஷ்டானம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

6. ஸித்தாந்த ப்ரவசநம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் புதியதாய்க் கற்பித்தாரா? அல்லது ஏற்கனவேயிருந்து அவிசதமாயிருந்ததை ப்ரகாசமாக்கினரா? என்றுசிலருக்கு ஸந்தேஹமுண்டாகிறது. ஆனால் அவர் புதியதாய் ஒன்றையும் உண்டாக்கவில்லை. இது ப்ராசீன ஸித்தாந்தம். வேதம் முழுவதும் ஒருசாஸ்த்ரமென்பது இந்த ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரதானமான கொள்கை. வேதத்தின் கர்மபாகத்துக்கும் ஜ்ஞானகாண்டத்துக்கும் வெளிப்படையான ஸம்பந்தமிருந்தால் வாதிகள் இவ்விஷயத்தில் பலவிதமாய் விகல்பிக்க இடமிராது. ஆனது பற்றியே நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் இரண்டு காண்டங்களுக்கும் சொல்லப்படும் ஸம்பந்தம் ஸாங்கேதிகமே (கட்டுப்பாடே) யல்லாமல் ஸ்வாபாவிகமான ஸம்பந்தமில்லையென்று ஸாமான்ய ஜநங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஈச்வராபிப்ராய ரூபமாகிய இந்த இரண்டு பாகங்களுள்ள வேதத்துக்கு வ்யாக்யான ரூபங்களான பூர்வ மீமாம்ஸாஉத்தரமீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங்கள் ஜைமினி ஆசார்யராலும் பாதராயணாசார்யராலும் முறையே செய்யப்பட்டனவென்று நமதுஸம்ப்ரதாயம் ஸித்தித்ரயத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி வேதம் முழுவதும் ஒரேசாஸ்த்ரமென்னும் பக்ஷத்தை அத்வைதியான வாசஸ்பதிமிச்ரரும் பாமதி என்னும் தமது க்ரந்தத்தில் ஸூசிப்பித்திருக்கிறார்.

ஆனால் ஸ்ரீசங்கராசார்யர் தமது க்ரந்தங்களிலெங்கும் பாதராயணர் ப்ரும்ம ஸூத்ரகர்த்தா வென்று சொல்லக்காணப்படவில்லை. பாதராயணபதத்தின் வ்யாக்யானங்களிலும் ஸூசிப்பிக்கவில்லை. மேலும் 'ஸாக்ஷாதபி அவிரோதம் ஜைமிநி:' என்னும் ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் ஜைமினியே ப்ரும்மஸூத்ரத்தைச் செய்தவர் என்கிற அபிப்ராயம் வரும்படி எழுதியிருக்கிறார். இதற்கநுகுணமாக உபவர்ஷாசார்யரையும், சபரஸ்வாமியையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதனால் ஜைமினியே பூர்வ, உத்தரங்களாகிய இரண்டு மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களையும் செய்தவர் என்று ஒரு ஸம்ப்ரதாய மிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஸ்ரீசங்கர

ரின் நேர் சிஷ்யரான ஸுரேச்வராசார்யருடைய நைஷ்கர்ம்யஸித்தி என்னும் க்ரந்தத்தில் ஜைமினியே ப்ரும்மஸூத்ர கர்த்தாவென்று ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்கு அநுகுணமாகவே த்ரமிடபாஷ்யகாரரும் ஜைமினிக்கு நமஸ்காரம் செய்திருப்பதும் பாதராயணருக்குச் செய்யாதொழிந்ததும் காரணமாக, இவ்வித வேறு அபிப்ராயத்துக்கு இடம் ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்ய பங்க்தி ச்ருதப்ரகாசிகையின் ஆரம்பத்தில் 'நமஃ வ்யாஸ முனயெ காவுஷாய' என்று தொடங்கி ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னும் ஸூத்ரங்களிலேயே 'ஜைமினி சொன்னார்' 'பாதராயணர் அபிப்ராயப்படுகிறார்', என்று வசநங்களும் காணப்படுகின்றன.

இதெல்லாவற்றையும் ஆவாபோத்வாபம் (சேர்க்கத்தக்கதைச் சேர்த்தல் விடத்தக்கதை விடுதல் என்றபடி) செய்து ஆலோசித்தால் சிஷ்யப்ரசிஷ்ய பரம்பரையில் ஒருவர் செய்த க்ரந்தம் மற்றவர் பெயரால் வழங்கலாமென்று நிர்வஹிக்கக் கூடுமாதலால், ஸூத்ரகர்த்தா ஜைமினி அல்லது பாதராயணர் என்னும் பக்ஷங்கள் உபந்நங்களாகும்.

சாஸ்த்ர கர்த்தாக்களைப் பற்றிய விசாரம் எப்படியாவதிருக்கட்டும். வேதத்தின் இரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ரமாகின்றது என்னும் ப்ராசீன ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலை நிறுத்தினது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்தருளிய ப்ரவசநத்தில் முக்கியமான அம்சம்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:

"குருபரம்பரைகளின் விமர்ச" சோதனம்.

(ஸ்ரீ. உ. வே. விளாகம் ரா. நரஸிம்மாசார்யர்.)

தத்வ ஹித புருஷார்த்த விஷயமாக ஜ்ஞாதவ்யாம்சங்களைப்பற்றி, ஆப்ததமர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த நிர்வாஹக பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் விசேஷ அபிருசியையும், அம்மஹான்களிடம் பக்தியையும் லௌகிக ஜனங்களுக்கு உண்டுபண்ணுவதையே பகவன்முகோல்லாஸ நித்ய காலக்ஷேபமாகவுடைய ஆதுனிக மஹோபகாரிகளில் ஸுப்ரஸித்தரான உ, வே-ஸ்ரீ பண்டிதபூஷணம் சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிகளால், கார்த்திகைமாஸத்திய தீபிகையில், "குருபரம்பரைகளின் விமர்சம்" எனும் ஓர் வ்யாஸத்தில், ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபனாசார்ய ரத்னமாலையின் நடுநாயகமான

ஸ்ரீபகவத்ராமானுஜனே, ஸ்ரீஅனந்தனாகிய நித்யஸூரியின் அம்சாவதாரமாக விச்வஸித்திருக்கும் உலகத்தார் கொள்கைக்கு மூலகாரணங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய குருபரம்பரைகளின் வசனங்கள் நல்ல ப்ரமாணவலிமையுடையவைகளா என்கிற விஷயம் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விசாரத்தின் தீர்மானம் என்னவெனில், ஸ்ரீராமானுஜன் சேஷாவதாரரெனும் கொள்கை ஆப்த ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமுடையதென்றும், அபஸித்தாந்தமெனும் தோஷத்திற்கு உள்ளானதென்றும், மிகவும் அஸங்கதமென்றுமே.

ஆப்தப்ரமாணங்களுக்கு விரோதியென்றது எப்படியெனில், பூர்வாசார்யாக ளெல்லோரிலும், எம்பெருமானர் புகழை மிகச்சிறப்புடன் பாடிக்கொண்டாடியிருக்கும் ஆப்தர்களில் முக்யர்களான திருவரங்கத்தமுதனாரும் ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகனும் தங்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில், முக்யமாய் இராமானுசநூற்றந்தாதியிலும் ஸ்ரீயதிராஜஸப்ததியெனும் ஸ்தோத்ரத்திலும், ஸ்ரீராமானுஜனே சேஷாவதாரராக ஓரிடத்திலாவது ப்ரசம்ஸிபாததுடன், ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களின் அவதாரமாகவே வர்ணித்திருக்கிறபடியால்; சேஷாவதாரரென்கிற உலகக்கொள்கையும், அக்கொள்கைக்கு மூலமான குருபரம்பராக்ரந்த வசனங்களும் அப்ராமாணிகங்களென்று, ப்ரமாணங்களின் தராதரங்களை விமர்சிக்கும் ஆஸ்திகர் நிச்சயிக்கவேண்டுமென்பதே. ஆனல், இதை நாம் அங்கீகரிக்குமுன் இவ்விஷயங்களை ஆலோசிக்கவேண்டும்.

(1) இவ்வளவு நியாயமுடையதாய் இப்போது செய்யப்படும் தீர்மானத்தை, எம்பெருமானர் காலமுதல் இதுவரையிலுமுள்ள ஆஸ்திகசிகாமணிகளில் ஒருவராவது ஏற்கனவே செவ்வனே செய்திருக்கக்கூடாதா?

(2) அப்படிச் செய்வதற்குத் தகுந்த புத்திக் கூர்மையும், ஸ்ரீஅமுதனார் ஸ்ரீதேசிகன் வசனங்களில் ஆதரமும் ஒருவருக்காவது இல்லாமற்போய் விட்டதா?

(3) பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் நிராக்ஷேபமாக ஏன் இப்படி ஒருமித்து ஸ்ரீராமானுஜன் ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவதாரராகக் கொண்டாடுவதை நினையாமல், சேஷாவதாரர் என்றே ஏன் உத்கோஷிக்கவேண்டும்.?

(4) இந்த உத்கோஷத்திற்கு முக்ய போஷகர்களாண குருபரம்பரா க்ரந்த கர்த்தாக்களெல்லாரும், வாசியின்றி, பஞ்சாயுதாவதாரப் பேச்சையே எடுக்காமல், சேஷாவதாரரென்பதையே ஏன் வற்புறுத்திச் சொன்னர்கள்?

(5) இப்போது 'விமர்சத்தில்' காட்டப்படும் பிசகு ஒன்றைப்போல், வேறு பிசகுகளும் இருந்திருக்கக்கூடுமானதால், ஆழ்வாராசார்யர்களின் வைப

வ ப்ரகடனங்களினால் நமக்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் விசேஷ ச்ரத்தையை உண்டுபண்ணின மஹோபகாரிகள் என்று இக்குருபரம்பரைகளின் வக்தாக்களை நாம் இதுவரையில் கௌரவித்து வந்ததெல்லாம் வீணே யாகுமே ?

(6) இராமானுஜன் பஞ்சாயுதாவதாரரானாலும், சேஷாவதாரரானாலும், ஸர்வநித்யஸூரிகளின் ஸமுச்சயாவதாரரானாலும், ஒருநித்யஸூரியின் அவதாரமென்று ஒருவரும் சொல்லாமற்போயினும், பரமாஸ்திகரான பண்டித ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, ஸ்ரீராமானுஜன் திருவடிகளில் ஏற்கனவே யுள்ள பக்திப்ரகர்ஷத்தைக் குறைக்க முடியாது. ஆனாலும் உலகமுழுவதிலும் வெகுகாலமாய் மிக்க உறுதியுடன் வேரூன்றிக்கிடக்கும் இவ்விராமானுஜ சேஷாசத்வப்ரதிபத்தியை அப்ராமாணிகமென்றும், அதற்கு மூலம் அமுதனாரும் தேசிகனுமாகிய பூர்வாசார்ய ஸார்வபௌமருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளே யென்றும், இப்போது பெரியோர்கள் அறுதியிட்டால், இதினால் நன்மை விளைந்தாலும் விளையாமற்போனாலும், பெருந்தீங்கு ஒன்றுமாத்திரம் ஸம்பவிப்பது நிச்சயம். என்னவெனில், சாஸ்த்ரீய சிக்ஷையில்லாதவர்களாயும், எம்பெருமானார் திருநாம வைபவாதிகளை கதாநுகதிகமாய்க் கொண்டாடுமவர்களாயும், ஸ்ரீவைஷ்ணமதக்கொள்கைகளில் சிறியதும் பெரியதுமான அம்சங்களில் வாசியறத் தங்கள் மனத்தில் பிறரால் நாடோடியாய்ப் புகுவிக்கப்பட்ட அம்சங்களை மாத்திரம் எளிதில் விடமாட்டாத பிடிப்புடையவர்களாயும், பற்பல வர்ணத்தாருமான எண்ணிறந்த ராமானுஜீய வைஷ்ணவர்களில் பெரும்பாலோர்க்கு, ராமானுஜன் சேஷாவதாரர் என்ற ஓர் விசேஷத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த விஷயம் அவர்கள் படித்த படிப்பில் அகப்படாது. இப்படி வேரூன்றிக் கிடக்கும் உலக நம்பிக்கையை சுத்த தப்பிதமான நம்பிக்கை, அதை எல்லோரும் விட்டுவிடவேண்டு மென்னும் உபதேசம் நிறைவேறாமல் போவதுடன், அமுதனாரும் தேசிகனும் ஆப்தர்களாய் மதிக்கப்படுவதை இழந்து, அவர்கள் மனக்கண்ணுக்குக் குற்றவாளிகளாகவும் புலப்படுவார்கள்.

இந்த ஆறு காரணங்களாலும், இவைகளிலும் 6-வதான அதர்த்தத்தின் பயத்தாலும், சேஷாவதாரத்வ "விமர்ச"த்தை விசேஷ ஜாக்ரதையுடன் சோதிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஸ்ரீராமானுஜன் சேஷாவதாரரல்ல ஸ்ரீபஞ்சாயுதாவதாரரே என்ற தீர்மானத்திற்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டது எதுவெனில், ஸ்ரீராமானுஜ ப்ர

சிஷ்யராயும் கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளுமான திருவரங்கத்தமுதனார் * அருளிச்செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ௩௩—வது பாசுரமும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியின் கஉ—வது ஸ்லோகமும், இவையென்ன பொருளை விரிக்கின்றனவென்றால், திருமாலடிமைக்குப் புறம்பான கொள்கைகளையுடைய வாதிகளைச் சிதைப்பதில் தீக்ஷணத்தன்மையும் அடியார்களைக் காக்கும் வண்மையும் நிறைந்த இராமானுசமுனியையும், துஷ்டநிக்ரஹபூர்வக சிஷ்டபரிபாலன ரூப பகவத்கைங்கர்யத்தி லிழிந்த ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், அத்த ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களே இவ்விராமானுசனுருவாய் இவ்வுலகி லமைந்து விளங்கினரோ வென்று புகழப்பட்டிருப்பதே யாம். இப்படிப் புகழ் பாடியிருப்பதுடன், இவ்விதமாகவே ஸ்ரீஅனந்தாழ்வானை ஒருபாசுரத்திலாவது ஸ்லோகத்திலாவது அமுதனாரும் தேசிகனும் உபமானமாக எடுக்காத காரணத்தாலேயே, இவ்விரு ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்களையும் ஸ்ரீராமானுஜ சேஷாவதாரத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களாகவே முடிவு கட்டி விடலாமாவென்றும், இப்படி முடிவு கட்டி விட்டால் இவர்கள் திருவடிகளில் மிகப்ரவணராய் அதிப்ரஸித்தர்களாய் இதுவரையில் தோற்றின பூர்வாசார்யர்கள், எப்படி இவ்விருவரின் திருவுள்ளத்திற்கு இசையாத கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்க ளென்பதையும் நன்றாய் ஆலோசிக்கும்பக்ஷத்தில், பின்வருமாறு யோஜனைசெய்வது ந்யாயமாகும். எப்படியெனில்:—

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இன்ன நித்யஸூரியின் அவதாரமென்ற நிஷ்கர்ஷத்தை வெளியிடுவதற்காகவந்த பாசுரங்களாவது ஸ்லோகங்களாவது அமுதனார் ப்ரபந்தத்திலும் தேசிகன் யதிராஜஸப்ததியிலும் கிடைக்கவேமாட்டா. கீழ்க் குறிப்பிடப்பட்ட நூற்றந்தாதி ௩௩-வது பாசுரமும் ஸப்ததியின் கஉ-வது ச்லோகமும் ஸ்ரீராமானுஜன் இன்னாருடைய அம்சாவதாரமே யென்று குறிப்பிடவந்தபாசுரமும் ஸ்லோகமு மல்லவென்று இவைகளுடையவும், இவைகளுக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள பாசுரங்களுடையவும் ச்லோகங்களுடையவும்

---

* ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனால், பெரியநம்பிகள் திருவடிகளாயும் எம்பெருமானாருடைய ஸதீர்த்யராயும் குறிப்பிடப்பட்ட அணியரங்கத் தமுதனாரை இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கு வக்தாவாக 'விமர்ச'த்தில் வரைந்திருப்பது ஸம்ப்ரதாய கதிக்குப் பொருந்தவில்லை. "வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண் கூடிய பின்" அவ்வாழ்வான் பக்கல் ஆசார்யபக்தியைத் தெளிந்து, உடையவர் ஆழ்வாரைக் கோயிலில் திருப்ரதிஷ்டை செய்விக்கும் ஸமயத்தில் "இராமனுசன் புகழ்பாடி"ன திருவரங்கத்தமுதனார் என்று ஸுப்ரஸித்தரான ராமானுஜ ப்ரசிஷ்யர் நூற்றந்தாதிக்கு வக்தாவென்று "மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்" என்கிற ௭-வது பாசுரத்தாலேயே ஸுஸ்பஷ்டம்,

நடைகளையும் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்து பராமர்சிப்பவர்க்குப் புலப்படும். யதிராஜ ஸபத்தியில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திவ்யாத்மகுணங்களிலும், பரமபுருஷன் திருவுள்ளத்தை அடியொத்தின சாஸ்த்ரங்களின் உட்பொருளைத் தெளிவுறச் சிந்தையுளிருத்தும் திறமையிலும் மிகவும் ஈடுபட்டு, அவ்விதமான ஈடுபாட்டிலும் முக்யமாய் விரோதிநிரஸன பூர்வமாக ஸ்வாச்ரித ஜன ரக்ஷண மஹோபகாரங்களைப் பற்பல விதமாய்க் கொண்டாடப்புகும்போது, ஒரு ச்லோகத்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கிசைந்தபடி, துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதர்களின் வேறுருவாகவும், மற்றும் சில ச்லோகங்களினால் ராமன் பின் பிறந்தா (ராமாவரஜ:) ளுகும் கண்ணனுடைய வேறோ ரவதாரமாகவும் (யதிராஜஸப்ததி-கரு), ஆசார்யபங்க்தியாகிய ரத்னமாலையின் நடுநாயக ரத்னமாகவும் (ஸப்ததி-கடு-), பரமைகாந்திஸார்வபௌமர்களாகிய முத்துக்கள் நிறைந்த மூங்கில்களையுடைய பர்வதமாகவும் (ஸப்த-கசு.), நிலை யொன்றி, நிற்க கில்லா மனத்தை நிலை நிறுத்தும் அற்புதமான ஓர் மருந்தாகவும் (ஸ்ப்த-உ0-), திருமாலடியார் உள்ளமாகும் தெள்ளிய நீர்நிறைந்த தடாகத்தில் களிப்புற்று வாழும் ராஜஹம்ஸமாகவும் (ஸப்-உஉ-) கருடத்வஜனுடைய த்யானத்துடன் கூடிய மஹாமந்த்ரோச்சாரண வலிமையினாலே ஸம்ஸாரமாகும் ஸர்ப்பத்தினால் கடிபட்டுப்புலன்கள் ஒன்றும் போகங்களிலேயே மண்டும் மனமுடைமையாகும் மயக்கத்தையுடைய ஸம்ஸாரிகளின் பெரு மூர்ச்சையைப் போக்கடிக்கும் திறமையையுடைய ஓர் அற்புதனான பாம்புப் பிடாரனாகவும் (ஸப்-உரு); அடியார் மனமாகும் படத்தில் விசித்ரமாய் விஜ்ஞான சித்ரமெழுதும் ஓர் அற்புத சித்திரவேலைக்காரனாகவும் (ஸப்-உச.), வித்யைகளாகிய ஆறுகளுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தானமாகிய ஓர் பெரிய மலையாகவும், ஸம்ஸாரமார்க்கத்தில் திரும்பத் திரும்ப அலைந்து, அலுப்படைந்து களைந்துப்போனவற்குத் தன் நிழலாலும் பழங்களாலும் களைப்பாற்றுவிக்கும் ஓர் பெரிய நிழல்தரு மரமாகவும் (ஸப்-உஅ) த்ரிதண்டமாக மாறின பிரம்புடன் கூடின ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேனராகவும் (ஸப்-ஙஉ), பீதாம்பரத்தைக் காஷாயமாக உடுத்துக் கௌமோதகியெனும் தண்டையே த்ரிதண்டமாகக் கையிலேந்தின ஸ்ரீமுராரியின் மற்றோருருவாகவும் (ஸப்-சுங-) ஸ்ரீ உடையவர் புகழப்படுகிறார். அப்படியே ராமாநுஜ நூற்றந்தாதியிலும் ஆச்ரிதர்களுக்கு கல்பவருக்ஷமாகவும் (பா-ருங) 'சாஸ்திரங்களின் உண்மைப் பொருள்களாகிய மழையை உலகினில் பொழிந்திடும் மேகமாவும் பா-ருரு-), ஸ்ரீ நம்மாழ்வாரின் பசுந்தமிழானந்தம் பாய் மதம் பெருக்கும் மதயானையாகவும் பா-சுச-), ஸ்ரீயதிராஜன் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறார். இப்படிப் பலவிதமாய் உபகாரஸ்மரணபூர்வக குணானுபவ ரஸப்ரவாஹங்களா யமைந்த ஶ்லோகங்களும் பாசுரங்களும் காணப்படுகின்றனவே யன்றி, அவதாரத்திற்கு மூலமான நித்யஸூரி வ்யக்தி நிஷ்கர்ஷம் செய்யும் குறிப்புடைய பாசுரமாவது ஶ்லோகமாவது கிடைக்காது. ஐதம்பர்யமாக

இன்னாரின்னார் இன்னவின்ன நித்யஸூரியின் அவதாரமென்று ஸ்ரீநாத யாமுன யதிவர குருகேச கூரேச பட்டாரக ஸ்ரீரங்காம்ருத, நிகமாந்த தேசிகர்களாகும் திவ்யஸூரிகளுடைய தம் தம் பூர்வாசார்ய விஷயங்களான உபகாரஸ்மரண வாக்யங்களில் அம்சாவதாரக் குறிப்புகளையுடைய கல்வெட்டு விபஜனங்கள் தென்படமாட்டா. இவ்வித விபஜனங்களை விசேஷித்துச் செய்திருக்க கூடிய திவ்யஸூக்திகளான ப்ரபந்தஸார குருபரம்பரா ஸாரங்களிலும் கூட பொய்கையாரை ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யாம்சராகவும், பூதத்தாரை கதாம்சராகவும், பேயாரை நந்தகாம்சராகவும், திருமழிசைப்பிரானை ஸுதர்சனாம்சராகவும், நம்மாழ்வாரை ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேனாம்சராகவும், மதுரகவிகளை குமுதாம்சராகவும், குலசேகரப் பெருமாளை கௌஸ்துபாம்சராகவும், பெரியாழ்வாரை கருடாம்சராகவும், தொண்டரடிப்பொடிகளை வனமாலாம்சராகவும் பாண்பெருமாளை ஸ்ரீவத்ஸாம்சராகவும், திருமங்கையாழ்வாரை சார்ங்காம்சராகவும், ஸ்ரீதேசிகன் அறுதியிடாதகாரணத்தால், ஆழ்வார்கள் இன்னவின்ன அம்சாவதாரர்கள் என்று கோஷிக்கும் உலக வழக்கத்தையும் இதற்கு மூலப்ரமாணங்களான குருபரம்பரா க்ரந்தங்களின் வசனங்களையும் இதுவரையிலும் இப்போதும் எந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்த நிர்வாஹகர்களும் இகழ்ந்து ஒழித்ததில்லையாயிருக்க இந்த ராமானுஜ சேஷாவதாரத்வ ப்ரசம்ஸை மாத்திரம் ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளால் குறிப்பிடப்படும் வசனப்ராமாண்யமில்லாத தென்கிறதைக் கொண்டு தள்ளிவிடப்பட வேண்டுமென்பது ஓர் ந்யாய மாகாது. மொத்தமாய் பகவானுடைய அனுப்ரவேச முடையவர்கள் என்று ஆழ்வாராசார்யர்களிடம் மஹாவிச்வாஸத்தை நிலைநாட்டும் ஆதராதிசயமுடைய வசனங்களைமாத்திரம் ஸ்ரீதேசிக ஸூக்திகளில் காணலாம்.

இப்படி ஸ்ரீராமானுஜன் சேஷாவதாரர் என்பது ஸகல பூர்வாசார்யர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உண்மையென்று பூர்வீகரும் இக்காலத்தியருமாக எவர்கள் உத்கோஷித்திருந்தாலும், இதை விசேஷித்து அறுதியிட்டிருக்க வேண்டிய அமுதனாருந் தேசிகனும் அப்படி அறுதியிடாத காரணத்தாலேயே அவ்விதக் கொள்கை அப்ராமாணிக மென்றே தீர்மானிக்கவேண்டுமென்று ந்யாயம் சொல்லும்பக்ஷத்தில், இதேமாதிரியான ந்யாயத்தைக்கொண்டே,

“ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்தின ஒப்புயர்வில்லா மஹாப்ரபாவரான ஸ்ரீராமானுஜனுடைய திவ்யஸூக்திகளில், ஸ்ரீபராசர வ்யாஸ போதாயன டங்கத்ரமிட குஹதேவ நாத யாமுனாதிகளை ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸ்தாபனாசார்யர்களாகவும், ஆப்ததமர்களாகவும் ஆதரத்துடன் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, அவருடைய ஸூக்திகளில் ஏதாவதொரு க்ரந்தத்தின் ஓர் மூலையிலாவது பேர் கூடக் குறிப்பிடப்படாத ஆழ்வார்களிடம் ஸ்ரீராமானுஜனுக்கு எள்ளளவும் மதிப்பேயில்லை; இருந்திருந்தால் அவர்கள் திறத்தில் நன்றியறிவைக் காட்டும் புகழ்வார்த்தை ஒன்றையாவது சொல்லாமல் விட்டிருப்பாரா? தம்முடைய க்ரந்தங்களொன்றிலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஆழ்வார்கள் விஷயமாக விடுதியாய்த் தனியன்கள் ஒன்றிரண்டு

அருளிச்செய்திருக்கிறு ரென்பது, பின்புள்ளார் 'அவர் பேரை வைத்துச் செய்யும் சமத்காரங்கள். 'மாறனடிபணிந்துய்ந்தவ னிராமானுசன்;' மாறன் துணையடிக் கீழ் வாழ்வையுகக்குமிராமானுசன்.' 'வகுளதரமஹர்ஷி' ஆழ்வார்களின் 'துய்யதமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே' 'ஸ்ரீவத்ஸாம்ச ஸம்பவ த்ராவிட வேதாந்தாய வைசத்ய விசேஷ ஹேதவே', 'த்ராவிடோபநிஷத் த்ருஷ்டா:', 'த்ராவிடோபநிஷந்நிவேச ஸூந்ருதாநவி லக்ஷ்மீரமணாய ரோசயிஷ்யு', 'தத்ராத்ர த்ராவிடீம் சடமத ஸம்ஹிதாம் ஸவீயஸா வா', 'இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு கலியுகாரம்பத்தில் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்,' என்றிப்படிக்செல்லாம் ஸ்ரீராமானுஜனுக்குப் பின்னுல்வந்த அமுதனார் தேசிகன் முதலானோர், ஸ்ரீராமானுஜ ஸூக்திகளில் நிர்த்தேசிக்கப்படவேண்டிய ப்ரமாணவலிமையில்லாத ஆழ்வார்களை, அபரிமிதமாய்த் தங்கள் குலதெய்வமென்று தங்கள்ஸூக்திகளில் கொண்டாடுவதெல்லாம் அப்ராமாணிகானுஷ்டானம். ஸ்ரீராமானுஜனுடைய ப்ராசார்யரான ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம்' என்கிற ப்ரசம்ஸையும் நம்மாழ்வாரைத்தான் குறிக்கிற தென்கிற ஸ்ரீதேசிகாதிகளுடைய வ்யாக்யானமும், ஸ்ரீராமானுஜ பரிக்ரஹமில்லாமையால், ஆழ்வாரைதர்சனுசார்யராக உலகத்தார் ஒப்புக்கொள்ளும்படி ராமானுஜசிஷ்யப்ர சிஷ்யகோடிகள் விசேஷப்ரயத்னத்துடன் செய்துவந்த ஓர் ஸாங்கேதிகமான அள்ளுக்கட்டு. ஆளவந்தார் குலத்தார் தாங்கள் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடி வந்திருக்கக்கூடிய வகுளபுஷ்பதாரணசின்ஹமுடைய ஓர் பகவன்மூர்த்தி விசேஷத்தைக்குறித்த வணக்கம் தான் அந்த ஸ்லோகத்திலுள்ளது. ஆளவந்தார் ஸூக்திகளில் வேறெங்கும் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரசம்ஸியாத நம்மாழ்வாரை இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் இவரோரிடத்திலாவது ப்ரசம்ஸித்தாரென்பது உண்மையானுல், ஸ்பஷ்டமாய் ஸ்ரீசடகோபன், பராங்குசன் என்றதிருநாமங்களிலொன்ருல் குறிக்கும்படி ஸ்லோகஅமைப்புக்கு அவர்சக்தராகாமல் போனுரா ? ஆகையால்அவர் நிர்த்தேசித்தது அடுத்த ஸ்லோகத்தாலேயும் புகழப்படும் தம் குலதெய்வமும் குலதனமுமான பெருமாளைத்தான். ராமானுஜனுக்கு பின்புள்ளாருடைய ஸாங்கேதிக வ்யாக்யானம் ஸம்சயாஸ்பதம் இவர்கள் ஆழ்வார்களை விசேஷித்து ஆசார்ய ஸ்தானீயர்களைப் போல் கொண்டாடுவதெல்லாம் அப்ராமாணி கானுஷ்டானம். ஸ்ரீராமானுஜ மதஸ்தனுன ஸ்ரீவைஷ்ணவன் எவனும், ஸங்கேதபயமில்லாத ப்ரமாணசரணனுயிருப்பது நிஜமானுல் நிர்தாக்ஷிண்யமாய் அக்கொண்டாட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிடவேண்டும்"

என்று ஓர் குயுத்திசாலி ஸார்வபௌமன் ந்யாயம் சொல்லத்துணிந்தானேயாகில் (இப்படித்துணிவுற்று வெளிவ்யவஹாரத்திற்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டிகளில் விளங்கிவரும் வித்யாவன்கள் அடியேனுக்குத் தெரிந்தவர்களில் பலருண்டு), அவன் கொண்ட ந்யயாம் ந்யாயமல்ல, ந்யாயாபாஸம்என்று நிச்சயம் சொல்லமுடியுமானுல்,

'ராமானுஜனை விசேஷித்துக்கொண்டாடியிருக்கும் அமுதனாராலும் தேசிகனாலும் தம் ஸூக்திகளில் ஸ்பஷ்டமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டிராத ராமானுஜ சேஷாம்சத்வ

த்தை, குருபரம்பராப்ரபாவ க்ரந்தங்களில் சொல்லிப்புகழ்ந்த பூர்வாசார்யவசனங்களிலுள்ள ஆதராதிசயத்தாலும், வெகுகாலமாய் உலகமெல்லாம் வேருன்றிக்கிடக்கும் ப்ரஸித்தமான கொள்கையாலுமே, அமுதனர் தேசிகன் ஸூக்திகளின் ப்ராமாண்யத்தில் மஹாவிச்வாஸமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவரெவரும் ப்ராமாணிகமாக விச்வஸிப்பது தகாது'

என்று யாராவது சொல்லும் ந்யாயத்தை மாத்திரம் ஸமீசீனந்யாயம்என்று ஒப்புக்கொள்வதற்கு எப்படி முடியும்? அதற்கு ஸமாதானம் உண்டானல் இதற்கும் ஸமாதானம் உண்டு. ஆழ்வார்கள் திறத்தில் ராமானுஜஸூக்தி நிர்த்தேசமில்லாமையைக் கொண்டு அவர்களைக்குலதெய்வமாக சிரஸா வஹிக்குமவர்களை ப்ரமாண விரோதிகளென்று காட்ட முயலும் போலி ந்யாயத்திற்கும், ஸ்ரீரங்காம்ருத தேசிகர்களின் ஸூக்திகளில் ஸ்பஷ்ட நிர்த்தேசமில்லாத காரணத்தால் பண்டித பாமர ஸகலலோகாங்கீக்ருதமானதும் குற்றமொன்று மில்லாததுமான ராமானுஜ சேஷாவதாரத்வத்தில் விச்வாஸமுடையவர்களையும் அவ்விச்வாஸத்திற்குக் காரணபூதர்களான குருபரம்பரா க்ரந்த கர்த்தாக்களெல்லோரையும் வாசியற ப்ரமாணவிரோதிகளென்று காட்டமுயலும் போலிந்யாயத்திற்கும் வாசியொன்றையும் காணேம்.

"வைகுந்தம், வேங்கடம், மாலிருஞ்சோலை" முதலான தன்னிருப்பிடங்களோடு கூடவே வந்து புகுந்து மாயன் குடிகொண்டிருக்கும் இல்லமாகும் மனத்தையுடைய இராமானுசனை, லக்ஷ்மீ லக்ஷ்மிகாந்தர்கள் பள்ளிகொள்ளும் கட்டிலாகிய ஸ்ரீ அனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமாகக் கொண்டாடுவதை, நூற்றந்தாதி, ௬௦ சு - வது பாசுரத்தை அருளிச்செய்த அமுதனரும், அவர் திருவுள்ளத்திற் கிணங்கிய 'ஈராரு வெனவாதரும்' உகந்தருள மாட்டார்களோ?

லோகரக்ஷணத்திற்காக எம்பெருமானுஜ்ஞையால் அவதரித்தருளின நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வார் முதலிய திவ்யஸூரிகள், பெருந்தன்மையரான தங்கள் வாஸத்திற் கியலாததும் மிகவும் அருவருக்கத்தகுந்ததுமான இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தின் நடுவேயிருந்து ஸம்ஸாரிகளின் மனங்களைத் திருத்துவதான பகவத் கைங்கர்யத்தை நிர்வஹித்தருளும்போது, அந்தர்யாமி ஸாந்நித்யம் விலகாமலிருக்கச் செய்தேயும், வெளிக்கண்ணுக் கெதிர்ப்படாத பகவானுடைய பிரிவைப்பொறுக்க மாட்டாமல் சிற்சில ஸமயங்களில் அவர்கள் கதறின பாசுரங்களைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார்களை, எம்பெருமானுஜ்ஞையாலே இங்கெழுந்தருளி அவன் கார்யங்களை நிர்வஹிக்கும்போதும் அவன் ஸன்னிதான தூரவர்த்திகளா யிருப்பதை ஸஹிபாமல் அவன் திருவோலக்கத்தை மறுபடியும் சேர்ந்தடைவதிலேயே நோக்குடன் த்வரித்துக்கொண்டிருக்கும் விஷ்வக்ஸேன கருடாதிகளாக உத்ப்ரேக்ஷிப்பது எவ்வளவு பொருத்தமுடையதோ அவ்வளவு பொருத்தம், விரஹ க்லேசங்களை வெளியிடும் சொற்களொன்று மில்லாமல், விரஹ முண்டாக்கூடிய க்ஷணத்திலேயே உயிர் தரிக்

காதானதால் என்றைக்குமே விரஹத்திற் கிடங்கொடாத இளையபெருமாளைப்போலே, தம் செல்லப்பிள்ளையாகிற திவ்ய ஸ்ரீநிதியை நொடிப்பொழுதுங்கூடத் தம்முடைய மடியை விட்டகல விடாமற் செய்துகொண்டு, அந்த திவ்ய நிதியின் நிரந்தரானுபவத்தா லுண்டாகும் ப்ரேமரஸ ப்ரவாஹங்களான ஸ்வஸித்தாந் தோபதேச ரூப ஸூக்திகளிலும் விரோதி நிரஸனரூப ஸூக்திகளிலும் வாசியின்றி, நைர்பர்யம், காம்பீர்யம், இனிப்பு, பரிமளம், தெளிவு இவைகளுடன் கரைபுரண்டோடும் ஸ்ரீராமானுஜ யதீந்த்ர வசனாம்ருத தாரைகளை அநுபவிப்பார்க்கு, இந்த யதிராஜன், இடைவிடாமல் ஓர் அற்புதக் கட்டிலாகும் தன்னுடைய மடியிலேயே விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடிகளுடைய ஸதத ஸம்மர்தத்தாலே ஸாமோத ஸர்வாங்கனாய், அக்காரணத்தாலேயே எப்பொழுதும் ச்ருதி பரிமளத்தை அபரிமிதமாய் வீசிக்கொண்டிருக்கும் ஸஹஸ்ர வதனங்களையுடைய ஸ்ரீ அனந்தாழ்வானேயென்று சொன்னால், இது அமுதனாரும் தேசிகனும் உகந்தருளத்தகாத உத்ப்ரேக்ஷையோ? அவர்கள் பாசுரங்களிலும் ச்லோகங்களிலும் எடுத்த உத்ப்ரேக்ஷைகள் ஸ்ரீ யதிராஜ வைபவ வர்ணனத்தின் கோடி காட்டினது மாத்திரமேயன்றி அவதாரமூல நித்யஸூரி வ்யக்தியின் நிஷ்கர்ஷங்களே யல்லவென்று, அவர்களுடைய திருவடிகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு அந்த ஸூக்திகளை ஆதரத்துடன் திரும்பத் திரும்ப அநுஸந்திப்பவர்க்கு நன்கு புலப்படும்

இவ்வளவாகச் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களால், அமுதனாரும் தேசிகனும் ஸ்ரீ யதிராஜ கல்யாணகுண வைபவங்களில் ஈடுபாடாகிற அமுதக்கடல் பொங்கிவழிந்த போக்குக் கால்வாய்களான நூற்றந்தாதி யதிராஜஸப்ததிப் பாடல்களால் சில மஹாகுணப்ரதர்சகங்களாகிற உத்ப்ரேக்ஷைகளைச் செய்தருளினர்களே யொழிய அவதாரமூல வ்யக்தி நிஷ்கர்ஷம் செய்யவில்லை யென்றும், அவர்கள் ஸ்ரீ ராமானுஜ சேஷாவதாரத்வ விஷயமான உலகக் கொள்கைக்கு விரோதமாய் ஒன்றையும் எவ்விதத்திலும் அருளிச்செய்யவில்லை யென்றும் காட்டப்பட்டது. இனி, இந்த சேஷாவதாரத்வ விஷயமான லோகப்ரஸித்திக்கு ஆதாரமாயுள்ள ப்ரமாணங்கள் ப்ரபலமானவைகளே யன்றி எளிதில் தள்ளிவிடப்படத் தக்கவைகளல்லவென்று காட்டப்படும்.

எம்பெருமானுக்கு ஸமகாலிகரும், அவர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவரும், அவர் கைங்கர்யத்தைத் தவிர்த்துத் தெருவாசலில் உத்ஸவக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளும் அழகிய மணவாளனையுங்கூடக் கண்டு திருவடி தொழ இல்லாராய், பாரமைகாந்த்யத்தின் எல்லை நிலமாய், ஆசார்ய நிஷ்டையில் வேரூன்றிய மனத்தையுடையராய், எ௬ - ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளில் ஒருவருமாய், ஆந்த்ரபூர்ணரென்று ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீ வடுகநம்பிகளால், ஸாங்கேதிக வம்புக் கட்டுக்கதைகளின் வாஸனையொன்றுமில்லாமல், ([illegible]

ஶ்ரீமாந்வக்ஷ்ணை வைஷய வ்ருத்திகைஸ்து ஸோஸ்மி யதிராஜ வைபவம்' என்னும்படி நன்றாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும், ஸகல குருபரம்பராப்ரபாவ ப்ரகடன க்ரந்தங்களுக்கும் மூலக்ரந்தமான யதிராஜ வைபவத்தின் 6-வது ச்லோகத்தில் ; 'வேதாந்த விதாநாந்த ஸமேதஸ்து நாய பாஹ்யாந்தா ஹ்ராந்த உதாவதாமைது । ஶேஷாம்ஶகஃ கேஶவயஜ்வ தேவ்யாம் தேஜோமயிஃ ஸுஷ்ட உயா விராவஸீஸ ॥' (வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாத புறச்சமயிகளையும், வேதங்களை ப்ரமாணமாக அநுஸரித்துங்கூட அவைகளுக்குப் பொருந்தாப் பொருளுரைத்து உலகத்தினரின் புத்திகளைப் பாழாக்கும் குத்ருஷ்டிகளையும் நிரஸித்து, வேதாந்தங்களின் முடிவான கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்காக, ஸ்ரீ கேசவஸோமயாஜிகளின் தேவிகளிடம் சேஷாம்சரான ஓர் ஞானச்சுடர்வெள்ளம் போன்ற உருவுடையார் அவதரித்தருளினர்-) என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இதை அநுஸரித்து ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளான ஸ்ரீ ப்ரம்ஹதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஜீயர், தாம்தூப்புல்நாயனாரிடத்தில் பகவத்விஷயம் ஸேவித்தகாலத்தில் ஸ்ரீவேதாந்த விஜ்ஞாந ஸூரவநாமித்ய தீக்ஷிதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தொடக்கமாகவும், தமக்கு பகவத்விஷயோபதேஷ்டாவான தூப்புல்நாயனாளவாகவும், ஆழ்வார்களுட்பட ஆசார்யபரம்பரையை ஸங்க்ரஹமாய் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ச்லோகத்தாலே, அவர்களிடம் தமக்குள்ள நன்றியறிவு தோற்றும்படியும் லோகோபகாரகமாகவும் அருளிச்செய்த திவ்யஸூரிஸ்தோத்ரத்தில் 'வைத்ராஷ்ட்ர ஸம்பவம் விஷ்ணோ ர்தர்ஶந ஸ்தாபநோத்ஸுகம் । துண்டீரமண்டலே ஶேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே ॥" (தொண்டை மண்டலத்தில் சித்திரைத்திருவாதிரையில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய தர்சனத்தைஸ்தாபிக்க ஆவல்கொண்டு அவதரித்த, சேஷமூர்த்தியானராமாநுஜனை பஜிக்ககிறேன்) என்ற 15-வது ஶ்லோகமானது ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநலேசமுமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவனெவனுக்கும் மனப்பாடமாயிருக்கும். 'ஶேஷமூர்த்திம்' 'ராமாநுஜம்' என்றருளிச்செய்த இந்த ஸ்ரீதேசிகாந்தரங்கசிஷ்யரான ஜீயருக்கு, இராமாநுஜநூற்றந்தாதி 22-வது பாசுரத்தினுடையவும் யதிராஜஸப்ததியின் 26-வது ஶ்லோகத்தினுடையவும் உண்மையான பொருள் தெரிந்திருக்கமாட்டாதென்று இப்போது எவர்களாவது சொல்லத்துணிவார்களா ?).

இதை அநுஸரித்து த்ரிதிய ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் அருளிச்செய்த மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில், எம்பெருமானார் வைபவத்தின் ஆரம்பத்தில் "எம்பெருமான் வேதாந்த ஸூத்திரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே ஸமீசீனார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கைக்காகத் திருவனந்தாழ்வானை

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆஸுரி குலதிலகரான கேசவஸோமயாஜிகளுக்கு கலி சுஎஅஎ - வ தான பிங்கள ஸம்வத்ஸர சித்திரைமீ திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் குமாரராய் அவதரிப்பித்தான்" என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்த்ர விஹித குருப்ரகாசனரூப பரமதர்மானுஷ்டான கைங்கர்யத்தையே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கைக்கொண்டு, குருபரம்பரையைச் சுருக்கமாயும் விரிவாயும் பெருந்தகவுடன் அருளிச்செய்த பரமைகாந்திகளான இம்மூன்று ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திகளிலும் திருவேங்கட முடையான் ஸந்நிதியில் கோமுகி த்வாரத்தின் வழியாய் ஸர்ப்ப உருவத்துடன் உடையவர் உள்ளே நுழைந்து வந்தா ரென்கிற கதை அகப்படாது.

இவைகளில் முதலாவதான ஸ்ரீயதிராஜ வைபவம் என்ற ககச - ச்லோகங்களடங்கிய ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தமானது இரு கலையாராலும் வெகுகாலமாய் ஆதரத்துடன் சிரஸா வஹிக்கப்பட்ட ப்ரமாண க்ரந்தம். ஸ்ரீரங்கத்தில், சஅ - வருஷங்களுக்குமுன் முனித்ரய ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹகமான ஆசார்ய கத்தை நடத்திவந்த ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவடிகளில் ஸ்வாத்ம பரஸமர்ப்பணம் செய்திருந்த சில ஸ்ரீவைஷ்ணவ அம்மைகளுக்கும்; இக்காலத்திலும் சென்னை வண்ணாரப்பேட்டை சாத்தாத வைஷ்ணவர்களுக்குங்கூட இந்த யதிராஜவைபவம் மனப்பாடமா யிருந்ததை அடியேன் கண்டிருக்கக்கூடுமா னுல் இக்ரந்தத்தின் ஸார்வத்ரிக ப்ராமாண்ய ப்ரஸித்தி எப்படிப்பட்டதென்று அறியலாம்.

மேலும், எம்பெருமான் முதல் தூப்புல் நாயனாளவாக ஸங்க்ரஹமாய் திவ்யஸூரிகளின் அவதார வர்ணனம் செய்தருளிக் கடைசியில் இக்காலத்தியரின் ஸம்சய பயத்தாலே போல, 'ப்ரம்ஹதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரால் வர்ணிக்கப்பட்ட இந்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தை காலையில் எழுந்ததும் அநுஸந்திக்குமவர் ஆசார்யர்களின் அநுக்ரஹத்தால் வைஷ்ணவோத்தமராகி ஸகல பாபங்களின்னின்றும் விடுபட்டு ஐஹிகா முஷ்மிக மஹாபுருஷார்த்தங்களை அடைவார்' என்று பலச்ருதியுடன் கூடிய இந்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தை ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளான ப்ரம்ஹதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் அருளிச்செய்தாரென்கிற விஷயத்தை மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் வைபவத்தி னிறுதியில் காண்க. அங்கே, ஸ்ரீதேசிகன் "பெருங் கூட்டத்து முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயங்களையும் மற்றுமுள்ள விசேஷார்த்தங்களையும் ஸ்திரீகரித்துக்கொண்டிருக்க திவ்ய ப்ரபந்தார்த்தங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிற ப்ரம்ஹதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயரும், 'ஸ்ரீசைலேச வில்லாஸ ஸூாவமா நிதம் தீக்ஷிதம் ஸ்ரீஸௌாராயணம் வந்தே ஸாக்ஷம் ஸூரி முக்தமனே॥' என்று ப்ரதமாசார்யன் விஷயத்திலும், ஆழ்வார்கள் தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணநுஸாரமாக 'த்ருஷபரம் புருவணேஜாதம்' என்றுதுட

ங்கி திவ்யஸூரிக ளிடத்திலும் சில ஆசார்யர்களிடத்திலும் க்ருபாஜ்ஞைதை யாலே திவ்ய ஸ்தோத்ரம் என்று ஒரு ஸ்தோரத்தைச்செய்து தேசிகன் ஸந்நிதியில் ஸமர்ப்பிக்க, தேசிகனும் குளிரக் கடாக்ஷித்தருளி, 'இது செவிக் கினிய செஞ்சொல்லா யிருந்தது, என்று அருளிச்செய்து, 'ஆழ்வார்களவ தரித்த நாளூர் திங்கள்' என்று துடங்கி ப்ரபந்தஸாரம் என்று தமிழிலும் செய்தருளினர்' என்று த்ரிதீய ப்ரம்ஹதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி அருளிச் செய்திருக்கிறபடியால், திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரம் எனும் க்ரந்தத்திற்கு வக்தா வின் விஷயமாகவும் அதின் ப்ரமாண்ய விஷயமாகவும் நம் பூர்வாசார்யர்களு க்கிருந்த ஸர்வதோ முகமான விச்வாஸத்தை ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்சயிக்க ந்யாயமில்லை.

இவ்விதமான உபபத்திகளையும் ப்ரமாணகதிகளின் வ்யவஸ்தைகளையும் ஆதரிக்கவேண்டியது ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக மதிக்கப்படுகிற பெரி யோர்களின் கடமை என்பது இவ்வளவில் விஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமத் ராமாநுஜ மதாபிவ்ருத்தி.

(ஸ்ரீ ஊ, வே. தி. ஈ. சடகோபாசார்யர், பி. ஏ., பி. எல்.,)

(முன் தொடர்ச்சி.)

பிறகு நனைந்த பூமியை உழுவதுபோல் ஆபாதமாக க்ரஹிக்கப்பட்ட வர்த்தங்களை வாக்யார்த்த விசாரத்தால் ஸம்சய விபர்யயாதி தோஷங்களைச் சோ தித்து த்ருடப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதம் தத்வார்த்தங்களைக் கசடறத் தெளிந்தபிறகு உழுது பண்படுத்தப்பட்ட பூமியில் விதை விதைப் பது போல் பரம புருஷார்த்த உபாய பூதமான மந்த்ரோப தேசம் பெறுவது கைமேல் பலம் கொடுப்பதாகு மென்பது நிச்சயம். இவ்வரிசைப்படி கூடிய வரையில் அநுஷ்டிப்பது ஆவச்யகமாகையால் அவ்வவ்வதிகாரிகளுக்குத் தக் கவாறு இந்த க்ரமத்தை அநுஸரிக்க யத்தனிப்பது உசிதமாகும்.

நம் ஸித்தாந்தம் அதின் ஏற்றத்துக்குத் தக்கவாறு ப்ரசாரமடையாம லிருப்பதற்க்கு முக்கிய காரணம் ஸ்வயூத்ய (நம்மவர்க்குள்ளேயே கலக) மென் பதை ஸ்ரீ பகவத் ராமனுஜ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து அவ்வித கலகத்தை ஸர்வ ப்ரகாரமாகவும் மிகுதியில்லாமல் நிர்மூலம் பண்ணு வதைத் தம் தம் முதற்கடமையாக நினைத்து வ்யாபரிக்கவேண்டியதவசியம். அவ்வித யத்தனம் ஸப்லமானல் களையெடுத்த பயிர்போலும் வ்யாதி நீங்கி

சரீரம் போலும் நம் ஸித்தாந்தம் மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்வதற்குத் தடையிராது. இது விஷயமாக நமது பகவத் ஸந்நிதிகளில் இப்போது நடந்து வரும் அதிசோசநீயமான அஸூயா த்வேஷ மாத்ஸர்யாதி ரஜஸ் தமோகுணங்ளின் விளையாடல்களை எவ்வகையிலும் ஒழித்து சுத்த ஸத்வ மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனின் ஸாந்நித்யத்திற் கனுகுணமாக ஸாத்விக வ்யாபாரங்களையே தலையெடுக்கச் செய்யவேண்டியது ஆஸ்திகர்களனைவருடைவும் கடமையாகும். இதற்கு ஸத்வோத்தரர்களான ஸமபுத்தியும் சாந்தியுமுள்ள ப்ரஜ்ஞாவான்கள் அபிமானித்த அபிப்பராயங்கள் நிறைவேறும்படியாகவும், கலகத்திலேயே குதூஹலமடையும் ராஜஸ தாமஸ ப்ரக்ருதிகளுக்குச் செல்வாக்கில்லாமல் செய்யவேண்டியதும் முதல் உபாயமாகும். தற்காலமிருக்கும் நிலைமையில் ஸ்வரூபஜ்ஞானமும் ஆத்மகுணமும் அமையாதவர்கள் இவ்விஷயங்களில் அத்யக்ஷர்களாகவிருந்து கார்யங்கள் நடைபெறுவதே இவ்வித வைபரீத்யத்திற்கு காரணமென்பது புத்திமான்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கக் கூடிய விஷயம். இவ்விதமான ஸ்திதியைச் சீர்திருத்துவதற்காக நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான வைதிகர்களும், லௌகிகர்களும் ஏகமதிகளாக ப்ரவர்த்தித்துத் தக்க பரிஹாரம் செய்தாலொழிய நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு மார்க்கம் ஏற்படமாட்டாது. நம் பூர்வாசார்யர்கள் இம்மாதிரியாக யோக்யதையில்லாதவர்கள் ப்ரமுகர்களாய்விடுவது பகவத்ஸந்நிதிகளில் ஏற்பட்டுவிடுமோவென்று பயந்தே அது வாராமல் காப்பதற்காக அந்தந்த ஸ்தலங்களில் அக்காலத்தில் பகவத்பக்தி, ஜ்ஞானம், உபர்ந்த ஆசாரம், குலப்பேறு, முதலிய குணஸம்பத்துக்கள் பொருந்திய சான்றோர்களை நிர்வாஹகர்களாக நியமித்து வ்யவஸ்தை செய்திருந்தார்கள், அந்த ஸ்தானத்தை வஹித்தவர்கள் அதற்குத் தகுந்த யோக்யதையுள்ளவர்களாயிருந்து தம் பாரத்தை க்ரமமான படிகளில் நிர்வஹித்து வந்த வரையில் பகவத்ஸந்நிதி பூர்வாசார்யர்களின் உத்தேசப்படி ஸத்ஸம்ப்ரதாய அபிவ்ருத்திக்குப் பரமோபகாரகமாக விருந்து வந்தன. பிறகு காலவைஷம்யத்தால் நிர்வாஹக ஸ்தானத்தை யடைபவர்களுக்கு அவ்வுத்தமாதிகாரத்துக் குரிய பூர்த்தி யில்லாமை காரணமாகவே இப்போதுதென்படும் ஸர்வப்ரகாரமான தோஷங்களும் ஸம்பவித்திருக்கின்றன. இவ்வகையான தோஷங்களைப் பரிஹரிக்கும் விஷயத்திலும் இன்னும் நம்ஸித்தாந்தம் ஸம்ப்ரதாயம் இவைகளை ஸரியாக வோங்கி ப்பரவச்செய்வதிலும் இந்த ஸம்பரதாயத்தை யவலம்பித்த மடாதிபதிகளும் மற்றுமுள்ள வாசார்யர்களும் பஹுவிதமாக வுபகாரம் பண்ணக்கூடும். அப்படியுபகரிப்பதே யவர்களுக்கு ஸ்வதர்ம மானபடியால் இவ்வகையான ஸதாரம்பங்களைச்செய்ய அர்ஹராயிருப்பவர்கள் உசிதமார்க்கங்களில் ப்ரவர்த்திக்கும் பக்ஷத்தில் அதை அவர்கள் அநுமோதித்து ஸபல மாக்குவதற்கு யாதொரு தடையுமிருக்க மாட்டாது.

இப்படிக் காலவைகுண்யத்தால் நேர்ந்திருக்கும் தோஷங்களைப் பரிஹரிப்பதுடன் நம்தேசத்தின் இதர பாகங்களில், அதாவது ஆந்தர கர்நாடக ஹிந்

துஸ்தாநாதி ஸ்தலங்களில் ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் நன்றாய்ப் பரவுவதற்கு வேண்டிய யத்நங்களை நாம் செய்யவேண்டிய தவச்யம். இதற்காக மேற்கண்ட ஸ்தலங்களில் வழங்கும் தெலுங்கு ஹிந்தி முதலிய தேசபாஷைகளில் நம் ஸித்தாந்தத்தை ப்ரவசனம் பண்ணத்தக்கவர்களுக்கு அந்த பாஷைகளில் பரிசயம் பண்ணுவதற்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டிய தவச்யம். பாஷையினால் உண்டான ப்ரதிபந்தகத்தினாலேயே தான் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் பூர்ண யோக்யதை யுள்ளவர்கள் அநேகமாக இதரஸ்தலங்களுக்குப் போகாமல் அங்கே நம் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஸரியான ப்ரசாரமில்லாம லிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தப் ப்ரதிபந்தகத்தை நிவர்த்தி பண்ண வேண்டியது அத்யவச்யம். வேறுஸ்தலங்களிலிருக்கும் ஆஸ்திக ஜநங்கள் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தின் தத்வத்தையறிந்துகொள்ளும் பக்ஷத்தில் மேன்மேலும் ஆஸ்தையுடன் நம் க்ரந்தங்களைப் பரிசயம் பண்ணவும் நம் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை தெளிய அறியவும் அவர்கள் ப்ரவ்ருத்திப்பார்கள் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. அப்படிப் ப்ரவ்ருத்தித்தால் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தகுந்த நிர்ந்த யோக்யதை உள்ளவர்களுக்கு இடையூறில்லாமல் வ்ருத்திக்கு உபாயமும் ஸித்திக்கு மென்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்படிப் பரஸ்தலங்களுக்குப் போய் ஸித்தாந்த ப்ரவசனம் பண்ண யத்தனிப்பவர்கள். ஜ்ஞானம், அநுஷ்டானம், க்ஷமை, சாந்தி முதலிய ஸத்குணங்கள் பொருந்தியவர்களாயும், ஆததாயித்வாதி (பேராசைமுதலிய) தோஷங்களின் வாஸனையே இல்லாதவர்களாயு மிருக்கவேண்டும். அவர்கள் நடவடிக்கைகளின் ப்ரகாரத்தை அந்ய தேசத்தார் கண்ணோக்கமாய்க் கவனிப்பது ஸஹஜ மாகையால் மநோவாக்காயங்களில் ஏகரூபமான விசுத்தியுடையவர்கள் தான் இந்த வ்யாபாரத்தை அதிகரிக்கத் தக்கவர்கள். இப்படித்தகுந்த வ்யக்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புவதற்கு நாம் வேண்டிய ஏர்ப்பாடுகளையும் ஸௌகர்யங்களையும் செய்தால் எல்லாவிதத்திலும் அது ஸஹஸ்ரகுணமாக பலிக்கும் என்பதில் ஸம்சயமே கிடையாது.

இவ்வகையாக நாநாவித மார்க்கங்களால் நமது ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ மதாபிவ்ருத்தியைத் தேடவேண்டியது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் அங்கயித்தவர்களுடையவும் மற்றுமுள்ள நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அனைவருடையவும் முதற்கார்யமாகக் கைக்கொண்டு கால விளம்ப மில்லாமல் அதை ஸாதிக்க வேண்டியதற்குத் தகுந்த யத்னங்களைச் செய்யவேண்டிய தவச்ய கர்த்தவ்ய மாகும். இதையே தங்கள் ஸ்வதர்மமாக வெண்ணி நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரெல்லோரும் குறையற்ற ஸௌஹார்த்தத்துடன் ஏகமதிகளாய் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ வம்சஜர்களான நமக்குள் உண்மையான ஸஹோதர பாவமே ஸ்வரூப ஸித்தமென்கிற வுணர்ச்சியுடன் நமது ஸித்தாந்த ப்ரவசன ரூபமான பகவத் கைங்கர்யத்தில் எப்போதும் விழிப்புள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டும்

என்றும் அவர்களுடைய யத்நங்கள் ஏறக்குறைய விருந்தபோதிலும் அதை பக்தி க்ருதமென்கிற வ்யாகாரத்தால் ஸர்வேச்வரன் அங்கீகரித்து ஸம்பூர்ண பலப்ரதானம் பண்ணவேண்டுமென்றும் மிகவும் வணக்கத்துடன் அநந்த மான படிகளில் ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ:.

மதப்ரஷ்ட ப்ராயச்சித்தம்.

(ஸ்ரீ - உ. வே. வாஜபேயம் - வீரராகவ தாதாசார்யர்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

இந்த அர்த்தத்தை 'ஏவம் ப்ராயஶ்சித்தே க்ருதே ஸம்வ்யவஹார்யதா ஸஞ்ஜாதாயாம் ப்ரவர்ததே। லோகஸ்ய ஸம்வ்யவஹாரஸ்தம் ப்ரவர்ததே த்யத:॥' என்கிற தீக்ஷிதருடைய வாக்யமானது நன்றாகவிளக்குகிறது. இதற்காகவே ப்ராயச்சித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாக ஏற்படுகிறது.

பாபத்துக்கு இரண்டுவிதமான சக்தியிருக்கிறது. பரலோகத்தில் நரகம் முதலிய அநுபவங்களை உண்டுபண்ணுவது ஒன்று. மற்றொன்று இந்த லோகத்தில் சிஷ்டஜநங்களோடு சேரமுடியாமல் தடுப்பது. அப்படியே ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் இரண்டு சக்தியுண்டு. ஒன்று நரகாதி பரலோக ஸங்கடங்கள் நேராமல் தடுப்பது. மற்றொன்று இந்தலோகத்தில் சிஷ்டஜநங்களுடன் கலந்துகொள்ளும் யோக்யதையை உண்டுபண்ணி வைப்பது. இவ்விஷயம்,

'த்விவிதா ஹி பாபஸ்ய ஶக்தி:। ஐஹிகீ ஆமுஷ்மிகீ ச। தயோ: ஐஹிகீ ஶிஷ்டை: ஸஹ ஸம்வ்யவஹாரம் நிவாரயதி। ஆமுஷ்மிகீ து நரகம் ப்ராபயதி। தந்நிவர்தக ப்ராயஶ்சித்தஸ்யாபி ஶக்தி த்வைவித்யா। நரக நிவாரிகா வ்யவஹார ஜநநீ சேதி॥' என்கிற மாதவீய, தீக்ஷிதீய, வாக்கியங்களால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எந்த ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் இந்த லோகத்தில் ஏர்ப்படக்கூடிய ப்ரயோஜநம் சிஷ்டஜநங்களோடு கலந்துகொள்வதுதான். இது பொதுவாக ப்ராயச்சித்தத்துக்குப் பிறகு உண்டென்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. அப்படிக்கிடையாதென்று சொல்லுவதற்கு விசேஷவிதி கட்டாயமிருக்கவேண்டும். விசேஷவிதி இல்லாதவிடத்தில், பொது விதியைக்கொண்டே வ்யவஸ்தைசெய்ய வேண்டும். மதப்ரஷ்டன் விஷயத்தில் ஸம்வ்யவஹாரங்களைத் தடுக்கக்கூடிய விசேஷவிதி ஒன்றும் கிடையாதாகையால் ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்டால் இவனுக்கு ஸம்வ்யவஹாரம் தானே, உண்டாகிறது. ஏனெனில் ப்ராயச்சித்தத்துக்கு இந்த லோகத்தில் வேறு ப்ர

யோஜநம் கிடையாதன்றே! மேலும் கீழ்ச்சொல்லிய தேவலஸ்ம்ருதியில், “ததஸ்தஸ்ய குடும்பாநாம் வஹ்நிஸ்ஸ்ராவேதி நாந்யயா” “ததஸ்தஸ்ய குடும்பேந ஸஹ ஸம்வ்யவஹாரஸ்ஸித்யதி” என்றகிற வசநங்களில் மதப்ரஷ்டனுக்கு ப்ராயச்சித்தத்துக்குப் பிறகு குடும்பாதிகளுடன் சேர்க்கையுண்டென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. தவிர, ப்ருஹ்மஹத்யாதி மஹா பாதகங்களுக்குக்கூட ப்ராயச்சித்த ஸம்வ்யவஹாராதிகள் உண்டென்று மநுஸ்ம்ருதி முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட பாபங்களைப்பற்றி விவாதிக்க இடமில்லை.

இப்படிச் சொல்லுவதால் ஸம்வ்யவஹாரம் செய்துகொள்ளக் கூடாத பாபமே இல்லையென்று நினைக்க இடமுண்டாவதாக ஆசங்கிக்கலாம். ஆனால் சாஸ்திரங்களின் அபிப்ராயம் அதுதான் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், சாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவு க்ரூரமான பாபத்துக்கும் ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டுவிட்டது. ப்ராயச்சித்தத்துக்கு ப்ரயோஜநமோவெனில், இந்த லோகத்தில் ஜநங்களோடு கலந்து கொள்வதுதான் என்று எல்லா ரிஷிகளும் ஒற்றுமையுடன் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆகையால் எவ்வளவு க்ரூரமான பாபத்திலும் ப்ராயச்சித்தத்துக்குப் பிறகு இந்த லோக ஸம்வ்யவஹாரம் உண்டென்பதில் தடை இல்லை. எந்த பாப விஷயமாய் லோகஸம்வ்யவஹாரம் சாஸ்திரத்துக்கு இஷ்டமில்லையோ, அங்கு அதற்கென்று தனியாக விதி இருக்க வேண்டும். உதாஹரணமாக, ஸமுத்ரயாநம் செய்த ப்ராம்மணனுக்கு ப்ராயச்சித்தத்தால் சுத்திசெய்து வைத்தாலும் அவனுடன் ஸம்வ்யவஹாரம் செய்யக்கூடாதென்பது, ‘த்விஜஸ்யாப்தௌ து நௌயாதுஶ்ஶோதிதஸ்யாப்யஸங்க்ரஹ:’ என்பதால் கலிவர்ஜ்ய ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதைப்போல் ஆபஸ்தம்பாதிகளும் சில குறிப்பிட்ட பாபங்களில் ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொண்ட பிறகு அவனுக்கு சுத்தி உண்டாயினும் அவனுடன் ஸம்வ்யவஹாராதிகள் கிடையாதென்று, ‘நாஸ்யாஸ்மிந் லோகே ப்ரத்யாபத்திர் வித்யதே கல்மஷம் து நிர்ஹண்யதே ॥’ என்கிறதால் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் ஏதோ சில குறிப்பிட்ட பாபங்களில் தவிர மற்றவைகளில் ஸம்வ்யவஹாரத்தை ஸ்ம்ருதிகள் தடுக்கவில்லையென்பது நிச்சயம்.

புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்ட க்ரூரமான பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமே கிடையாதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு அதில் ஸம்வ்யவஹாரம் கிடையாதோவென்று ஸம்சயிக்க இடமில்லை. அவ்விஷயத்தில் ப்ராயச்சித்தம் உண்டென்பது கீழே ப்ரமாணங்களுடன் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்தி பூர்வகமான சில மஹா பாபங்களுக்குத்தான் ப்ராயச்சித்தம்

கிடையாதென்பது, 'காமதோ ப்ராஹ்மணவதே நிஷ்க்ருதிர் ந விதீயதே ।' என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இங்கும் ப்ராயச்சித்தம் கிடையா தென்பதற்கு (வேணுமென்று ப்ராம்மணவதம் செய்வதற்கு கிடையாது) என்று பராசர மாதவீயத்தில் ஓர் வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

அதாவது, ப்ராயச்சித்தத்துக்கு இரண்டு ப்ரயோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டனவல்லவா? கிடையாதென்று சொன்ன ரிஷிகளுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொண்டாலும் பரலோகத்தில் நரகம் நிவர்த்தி யாகாதென்பதில் மட்டும் தாத்பர்யமே தவிர ப்ராயசித்தமே செய்துகொள்ளக் கூடாதென்ப தல்ல. உண்டென்று சொல்லியவர்களுக்கு நரகம் போகாத போனலும் இந்த லோகத்தில் ப்ராயச்சித்தத்தினல் ஸம்வ்யவஹாரம் ஏற்படத் தடை இல்லை யென்பது தான் அபிப்ராயம்.

'காமக்ருதவாதே து நிஷ்க்ருதிவசனம் நிஷேதபரம்। தத்ர ப்ராயஶ்சித்தாபாவ வாதிநாம் து நரக நிவாரணாபாவோ அபிப்ரேத:। ப்ராயஶ்சித்த வாதிநாம் து வ்யவஹார ஜநநீ ஶுத்திரபிப்ரேதா। அதஏவ ப்ராயஶ்சித்தேந ஸஹ ஸம்யோகே வ்யவஹார: ஸ்ம்ருதி:।' என்னும் மாதவீய வசனங்களினல் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்திபுர்வக மஹா பாதக விஷயமே இப்படியானல், புத்திபூர்வகமாக மதப்ரஷ்டனு யிருந்தவனுக்கும் இந்த லோகத்தில் ப்ராயச்சித்தமும் ஸம்வ்யவஹாரமும் உண்டென்பது தானே விசதமாயிற்று. இவ்விஷயங்களை மனதில் கொண்டுதான், 'க்ருத நிர்ணேஜநாம்ஶ்சைவ ந ஜுகுப்ஸேத கர்ஹிசித்।' என்பதால் மநுவானவர் ப்ராயச்சித்தத்தால் சுத்தி அடைந்தவர்களைக் கண்டு ஒருக்காலும் ஜுகுப்ஸை (வெறுப்பு) அடையக்கூடாதென்று விதித்தார்.

இவ்வாறு புத்திபூர்வகமாகவோ தவறுதலாகவோ மதப்ரஷ்டர்கள் விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதிகள் பொதுவாயும் தனியாகவும் ப்ராயச்சித்த ஸம்வ்யவஹாராதிகளை விதித்திருப்பதைச் சுருக்கமாய் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் அபிப்ராயபேதம் உள்ளவர்கள் கூட இதை நன்ருகப் பராமர்சித்துக் குண தோஷங்களை வெளியிடுவதுடன் அபிப்ராய பேதங்கள் உள்ள இடங்களையும் ஸமரஸமாகச் சர்ச்சைசெய்து நிர்ணயித்துக் கொள்வது மிகவும் ஆவசியகமானது. 'தேஶிகாசார்ய விதுஷாம் காரிதா நிஷ்க்ருதிஸ்ததா। ஸாமாஸ்த்ரஸம்மதா ஶாஸ்த்ர வஶ்யாநாம் ஸாம்ப்ரதம் கலௌ ॥ இதி வீரராகவ த்ருதம் ஸம்ஸ்தேநாதே வ யயாசதி ॥'

ஸ்ரீ:

கோபத்தைப் போக்கும்வழி.

(ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. ரகுநாதாசார்யர்.)

உலகத்தில் பெரும்பாலும் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமை இல்லாததால் அநேக தீங்குகள் நேரிடுகின்றன வென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இதற்குக் காரணம் ஒருவருக்கு ஒருவர் மனஸ்தாபப்படுகிறதுதான். மனஸ்தாபத்துக்குக் கோபம் காரணமாகிறது. கோபத்தினுல் விளையும் தீங்குகளை ஸ்ரீகீதாசார்யன், "க்ரோதாத் ப⁴வதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்⁴ரம: । ஸ்ம்ருதிப்⁴ரம்ஸா²த் பு³த்³தி⁴நாஸோ² பு³த்³தி⁴நாஸா²த் ப்ரணஸ்²யதி ॥" என்று அருளிச்செய்தார். (கீ. 2 - 26). அதாவது, கோபமானது ஆசையினுலுண்டாகிறது. காமம் அல்லது ஆசை ஒன்றை வேண்டுமென்று அபேக்ஷித்து அதில் ருசியைத்தடுக்க முடியாமலிருக்கும் தசை. அந்த நிலைமையில் அபேக்ஷித்த விஷயம் கிட்டாவிட்டால் பிறர் அதற்குக் காரணமென்று அவர்களிடத்திலும் அருகிலிருக்கும் வஸ்துக்களிடத்திலும் கோபமுண்டாகிறது. கோபத்தினுல் புத்திமயக்கமும், அம்மயக்கத்தால் ஞாபகத்தவறுதலும், அதனுல் அறிவிழவும், முடிவில் தன் நாசமும் வரிசையாய் ஸம்பவிக்கின்றன—என்றபடி. இதை நிவர்த்திக்கும் வழி எப்படி என்பதை விசாரிப்போம்.

ஸாதாரணமாய் ஒருவரை ஒருவர் தூஷிப்பதால் மனஸ்தாபம் உண்டாகிறது; தூஷணவிஷயம் நிஜமாயாவ திருக்கவேண்டும்; அல்லது பொய்யாயிருக்க வேண்டும். நிஜமாயிருந்தால் அதைப்பற்றி மனஸ்தாபப்படக் காரணமில்லை. ஏனென்றுல், சொல்லுகிறவன் உண்மையைச் சொல்லுகிறுன், அதினுல் அவன்பேரில் கோபிக்கக்கூடாது என்று அமரிக்கை உண்டாகவேண்டும். பிறர் சொல்லும் வார்த்தை பொய்யாயிருந்தால் அந்தச்செய்கை நம்மிடத்தில் இல்லாததினுல் அது நமக்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்று விலகியிருக்க வேண்டும். இப்படியிருந்து விட்டால் பிறர் சொல்லும் எவ்விதமான கடூரவார்த்தைகளிலும் கோபம் ஜநிக்காது. ஆனுல் இப்பேர்ப்பட்ட யோஜனை ஒருவர் தூஷிக்கும் பொழுது தோன்றுமா என்கிற கேள்வி உண்டாகலாம். அது நம்மைபற்றி கொஞ்சம் யோஜிக்காம லிருப்பதினுல் உண்டாகிற கார்யம். அந்த யோஜனை எப்படி என்றுல்,—எல்லா சேதனுசேதனள்களுக்கும் சேஷியாய் ஸர்வரக்ஷகனுய் ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவர் இருக்கிறுர்; அவர் ஸங்கல்ப மில்லாமல் துரும்புகூட அசையமுடியாது (தேந விநா த்ருணமபி ந சலதி). ஆகையால் உலகத்தில் நடக்கும் நன்மை, தீமை எல்லாம் நம்முடைய க்ஷேமத்திற்காகவே அவர் ஸங்கல்பிக்கிறுர்; என்று இப்படி யோஜனை செய்தால் பிறர் சொல்லும் வார்த்தையில் மனஸ்தாபம் வர ஹேதுவில்லை. இந்த நினைவை, ஒழிந்த வேளைகளிலெல்லாம் அப்ய

ஸம் பண்ணவேண்டும். அந்த நினைவு வந்த உடன் இனி ஏற்படும் ஸம்பாஷணையில் வரக்கூடிய கடூரவார்த்தையில் நாம் ஜாக்கிரதையா யிருந்து கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாதென்கிற அபிஸந்தி ஏற்படும். அப்படியே தினந்தோறும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அநுபவத்தில் கொண்டுவந்தால் அது மனதிற்கு அளவில்லாத ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்கும். தவிர அந்த அப்பியாஸத்தைப் பிறருக்கு சொல்லவும் தோன்றும். இப்படி ஒவ்வொருவரும் மற்றவரைப்பார்த்து கவனித்து ஒழிந்தபோது தன்னைப்பற்றிய சிந்தை உண்டாகி யோஜித்து வந்தால் கோபம் அடியோடு நாளடைவில் சாந்தி அடையும் என்பது நிச்சயம்.

கோபம் இல்லாவிட்டால் மனதுக்கு ஆனந்தமும் உண்டாகிறது. அதினால் சகல கார்யங்களும் சாதகமாகின்றன. இந்த அப்யாஸம் ப்ரயோஜனப்படாது என்று அலக்ஷிய புத்தி பண்ணுமல் எல்லோரும் அநுஷ்டிக்கத்தகுந்தது. ஏனென்றால், இவ்விஷயம் ஒரு பெரிய மஹான் வெகுகால பரிசயத்தினால் அனுபவித்து அவரால் நாம் உபதேசிக்கப்பெற்றது. ஆகையால் இதை அப்யாஸத்திற்குக் கொண்டு வர ஒவ்வருவரும் ப்ரயத்தினம் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றோம். சப்பாத்திக்கள்ளியை வெட்ட வெட்ட எப்படித் துளுக்குமோ அது போல எவ்வளவு உபதேசத்தைப் பெற்றாலும் நமது குணம் மாறுகிறதில்லை யென்று ஆலஸ்யம் செய்யாமல் இதுமாதிரி யோஜனையை அநுஷ்டித்து வாவேண்டும், அப்படிச் செய்தால் வேர்களைந்த கள்ளி எப்படித் தலையெடுக்காதோ அப்படியே கோபமும் தலையெடுக்காது.

இத்தகைய விஷயங்களை அனுபவித்துப் பிறருக்கு உபதேசிக்ககூடிய மஹான்களும் ஸதாசார்யர்களும் குறைவாய் விட்டபடியால் நம்மவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் ஒற்றுமை யில்லாம லிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் சொல்லுகிறவர்கள் இல்லையா, கேட்டு அநுஷ்டிக்கிறவர்களில்லையா, என்றால், '𑌅𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌥𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌃' (ஹிதம் பிரியமாகவேயிராது; அதை சொல்லுகிறவர்களும், கேட்கிறவர்களும் அபூர்வம்) என்னப்பட்டது. ஹிதம் அப்பிரியமாயிருந்த போதிலும் எப்படி உபதேசித்தால் பிறர் கேட்டு அநுஷ்டிப்பார்களோ அப்படி உபதேசிக்கும் மஹான்களான ஸதாசார்யர்கள் துர்லபராய் விட்டார்கள். எது ஹிதமென்பதை மனம்தெளியும்படி உபதேசித்து அநுஷ்டிப்பவர்களிடம் கேட்பவர்கள் அப்படியே நடப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் தம்மிடம் கோபமிருக்கிறதை அறிந்து அதை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று சிந்திப்பவர்கள், தயாசீலரான ஆசார்யரைக் கிட்டி அவருபதேசத்தினால் விவேகம் பெற்று ஸர்வ அநர்த்தங்களுக்கும் காரணமான கோபமென்னும் மஹா வைரியை ஒழிப்பதே தருமமென்று எத்தனிக்கக் கடவர்கள்.

பத்ரிகா விமர்சம்

கம்பநாடர் - காரைக்குடியில் ஸ்ரீமான் உ. வே. மோ. வே. கோவிந்தராஜையங்கார் ஸ்வாமியால் மாதாந்தமாகத்தமிழில் வெளியிடப்படும் ராமாயண ஸஞ்சிகை. இதன் முதல் ஐந்துஸஞ்சிகைகள் நமது பார்வைக்கு வந்திருக்கின்றன. இது தமிழ்க்கவி சிரோமணியாகிய கம்பர் இயற்றிய ராமாயணத்தை ப்ரசாரம் செய்வதற்கென்றே உத்தேசிக்கப்பட்ட பத்ரிகை. மூலம் கம்பராமாயணம் பொழிப்புரையுடனும் ஆசிரியரின் குறிப்புகளுடனும் (notes) க்ரமமாக ஒருபாகமாகவும், செய்யுள்களை யொட்டிய வசநரூபமாக ஷெ ராமாயணம் ஒருபாகமாகவும், வால்மீகிராமாயணத்துக்கும் கம்பராமாயணத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வாசிகளைச் சீர்தூக்குவது ஒருபாகமாகவும், கம்பராமாயணத்திலுள்ள அருமையான விஷயங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி (research) ஒருபாகமுமாக இப்பத்திரிகை வெளியிடப்படுகிறது. இதைவாசிப்பவர்களுக்கு இவ்வாசிரியரின் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையும், இனிய எளிய தமிழ்நடையும், வடமொழியின் பரிசயத்தால் இவர் புலமைக்கு உண்டாயிருக்கும் பரமோபகாரமும், இவையெல்லாம் அமைந்து ஒரு ஆசிரியர் இத்தகைய பத்ரிகையை நடத்துவதின் பயனுகத் தமிழ ரடையும் ப்ரயோஜநமும் நன்ருய் விளங்கும். இதை ஆதரிக்கவேண்டியது தமிழபிமானிகளின் கடனே.

இந்த அவசரத்தில் நமது அபிப்ராயமொன்றை மட்டும் நாம் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆராய்ச்சிக்காரர்களுடைய தீர்மானங்கள் பலபடியிருப்பினும், சடகோபரந்தாதி பாடி, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் அங்கீகாரத்தைப்பெற்று, ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய கம்பர் வைணவரன்றி, வேருவது அஸம்பாவிதம். ஆதி கவியான வால்மீகியைப்பின்பற்றுவதாய் ஸங்கல்பித்த கம்பர், ஞானவாஸிஷ்டம், முதலிய பிற்பாடாக உண்டாக்கப்பட்ட புறச்சமயிகளின் கற்பனைகளை எவ்விதத்திலாவது பின்பற்றினு ரென்ன வொண்ணுது; எங்காவது அப்படி அநுஸரித்திருப்பதாகவும் காணேம். பரதத்துவம் ஸ்ரீவிஷ்ணுவேயென்று நிருபிப்பதினுலேயே இப்படிச்செய்பவருக்கு 'மூர்த்தித்வேஷ' மிருக்கிறதென்ருவது, கம்பர் தமது ராமாயணத்தில் மும்மூர்த்திகளையும் பரதேவதைகளாகவே பாவித்திருக்கிருரேன்ருவது சொல்லமுடியாது. அப்படிப் பொருள் கொள்ளின், அவருக்கு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் ஸம்பந்தம் ப்ரயோஜநப்படவில்லை யென்றும் சாஸ்த்ரநிஷ்கர்ஷ மில்லை யென்றும், கொள்ளவேண்டிவரும். 'ஸ்ரீமந்நாதமுனியாழ்வாராகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவஆச்சாரியர் காலத்தில் விஷ்ணுமூர்த்திக்கே பரத்வத்தை நிர்ணயித்து மூர்த்திகட்குள் பேதங்காட்டி வாதிக்கும் வழக்கம் பரந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வைணவ ஆசாரியர்களுக்குட் சிறந்தவராயும் வைணவ ஸமயத்தை வேருன்றச்செய்தவராயும் வைணவமதம் மிகஉன்நதநிலையிலிருந்த காலத்திருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதஸ்தாபாநாசார்யராகிய ஸ்ரீராமானுஜர்க்குப் பிறகே, மூர்த்திபேதத்திற்கலகந் தோன்றித் தென்னுடு கலங்கியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது, என்று இந்தஸ்வாமி வரைந்திருக்கிருர். எந்தஆராய்ச்சியின் பயனுக இப்படித்தெளிந்தாரென்று நமக்குப் புலப்படவில்லை! 'தெளியாத மறை நிலங்களைத்தெளிந்து' விஷ்ணுபரத்வ நிர்த்தாரணம்செய்ய, 'கபால நன்மோக்கத்துச் கண்டுகொண்மின்,' மார்க்கண்டனும் கரியே,' 'தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே!' 'மற்றுமோர் தெய்வ முளதென்பாரோடு ஒத்திலேன்,' 'ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெரியோனே,' என்பதுபோன்ற ஆழ்வார்களின் எண்ணிறந்த திவ்யஸூக்திகளே வைணவர்களுக்கு உசாத்துணையாகின்றன. இவற்றை வெகு ப்ராயாஸத்தின்பேரில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கண்டெடுத்து ஒழுங்குசெய்து 'தாளம் வழங்கி' யனுபவித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தார். ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு நியமித்த மூன்று கட்டளைகளில் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தனம் ஒன்று. இவற்றையெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயமறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரறிவார்கள். ப்ரமாணகதிகள் இருப்பதை மட்டும் இங்கு ஸூசிப்பித்திருக்கின்ருேம்; இப்படிப்பட்டவிஷயங்களை விரிக்க இது இடமல்ல. நமது ஆசிரியர் ஸ்ரீவைஷ்ணவரானது பற்றி இம்மட்டிலாவது அபிப்ராய பேதங்களைக் குறிப்படவேண்டியதும் நமதுகடமையாயிற்று. இதை அவரும் வேறுவிதமாக நினைக்கமாட்டாரென்று நம்புகிருேம். பலசமய மதிகளினுல் கலங்கும் இக்காலத்தவருக்கு நம்பூர்வரைப்பற்றி. அறிஞரென்போர் ஒன்றை உறைப்பதன் முன் பதின்மடங்காகத் தமது பொறுப்பை கவனிக்கவேண்டுமென்பதே நாம் பொதுவாய்ச் செய்யும் விண்ணப்பம்.

இப்பத்ரிகை அச்சிடப்பட்டிருக்கும் மாதிரியில் ஒருகுறைவுமில்லை. இதன் அபிவ்ருத்தியை நாம் நன்ருய் ஆசாஸிக்கின்ருேம்.

பத்ராதிபர்.